

บทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์ ตอนที่ 7

ประวัติศาสตร์แห่งการเข่นฆ่าของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

บทนำ

ห้าสิบห้าปีของประวัติศาสตร์พรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น เขียนขึ้นมาด้วยเลือดและคำโกหกหลอกลวง เบื้องหลังประวัติศาสตร์นองเลือดนี้ ทิ้งนาศรัลลดที่สุดเป็นไม่ค้อยมีคนทราบ ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มีคนจีนผู้บริสุทธิ์ ราว 60-80 ล้านคนถูกเข่นฆ่า และทิ้งครอบครัวที่บ้านแตกสาแหรกขาดไว้ เบื้องหลัง หลายคนสงสัยว่าเหตุใดพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงเข่นฆ่าคนมากมายเช่นนี้ ในขณะที่เมื่อไม่นานมานี้ก็ปราบปรามการประท้วงของมวลชนที่เมืองฮั่นหยวนด้วยอาวุธปืน และยังคงประทุษร้ายผู้ฝึกฝ่าหลุนกงอย่างป่าเถื่อน มีหลายคนที่น่าทึ่งสงสัยว่าจะมีวันที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะหันมาเรียนรู้การใช้คำพูดแทนการใช้ปืนหรือไม่

เหมา เจ๋อตง สรุปลักษณะประสงค์ของการปฏิวัติวัฒนธรรมไว้ว่า “...หลังการจลาจล โลกก็กลับสู่สันติสุขอีกครั้ง แต่ในเวลา 7 ถึง 8 ปี ก็จำเป็นต้องเกิดจลาจลอีก”¹ พูดอีกอย่างคือ ควรจะมีการปฏิวัติทางการเมือง ทุก 7-8 ปี และฝูงชนจำเป็นต้องถูกสังหาร ทุกๆ 7-8 ปี

มีแนวคิดสนับสนุนและข้อกำหนดทางด้านปฏิบัติอย่างหนึ่งที่อยู่เบื้องหลังการเข่นฆ่าของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ทางด้านแนวคิดนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนเชื่อใน “เผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ” และ “การปฏิวัติอย่างต่อเนื่องภายใต้เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ” ดังนั้นหลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดครองประเทศจีน มันจึงสังหารเจ้าของที่ดินเพื่อเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางการผลิตในเขตชนบท มันสังหารนายทุนเพื่อบรรลุเป้าหมายการปฏิรูปทางการค้าและอุตสาหกรรม และเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางการผลิตในเขตเมือง หลังจากที่สองชนชั้นนี้ถูกกำจัดแล้ว ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับพื้นฐานทางเศรษฐกิจก็ได้รับการแก้ไข การแก้ไขปัญหาโครงสร้างส่วนบน² ก็ใช้การเข่นฆ่าเช่นเดียวกัน การปราบปรามกลุ่มต่อต้านพรรค หู เฟิง³ และการเคลื่อนไหวต่อต้านฝ่ายขวาได้กำจัดเหล่าปัญญาชน การสังหารชาวคริสต์ ชาวเต๋า ชาวพุทธ และกลุ่มความเชื่อพื้นบ้านอื่นๆก็แก้ปัญหาเรื่องศาสนา การสังหารหมู่ในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรมก็เพื่อก่อตั้งการนำแบบเบ็ดเสร็จของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในทางวัฒนธรรมและการเมือง ส่วนการสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมินในปี 1989 ก็เพื่อป้องกันวิกฤตทางการเมืองและระงับการเรียกร้องประชาธิปไตย ส่วนการประหารประหารฝ่าหลุนกงในปี 1999 ก็เพื่อแก้ปัญหาในเรื่องความเชื่อและการรักษาสุขภาพแบบโบราณ การกระทำเหล่านี้ล้วนแต่จำเป็นสำหรับการเสริมสร้างอำนาจของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและรักษาการปกครองของมันไว้ เมื่อได้เผชิญกับวิกฤตการณ์ทางการเงิน (ราคาสินค้าพุ่งสูงหลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดอำนาจในประเทศจีนและเศรษฐกิจของประเทศจีนเกือบจะล่มสลายหลังการปฏิวัติวัฒนธรรม) วิกฤตการณ์ทางการเมือง (คนบางส่วนไม่ทำตามคำสั่งของพรรค และบางส่วนต้องการมีส่วนร่วมในสิทธิทางการเมือง) และวิกฤตศรัทธา (การล่มสลายของอดีตสหภาพโซเวียต การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในยุโรปตะวันออก และเหตุการณ์ฝ่าหลุนกง) ยกเว้นเรื่องของฝ่าหลุนกง การเคลื่อนไหวทางการเมืองที่ได้กล่าวมาก่อนเกือบทั้งหมด ใช้เพื่อฟื้นคืนชีพให้กับปีศาจพรรค

คอมมิวนิสต์จีนและกระตุ้นความต้องการการปฏิวัติของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังใช้การเคลื่อนไหวทางการเมืองเหล่านี้ในการทดสอบสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนด้วย กำจัดพวกที่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนดของพรรค การเช่นฆ่าเป็นเหตุผลที่จำเป็นในทางปฏิบัติเช่นกัน พรรคคอมมิวนิสต์เริ่มต้นจากกลุ่มหัวขโมยและอันธพาลที่ฆ่าคนเพื่ออำนาจ ทันทีที่มีประเพณีแบบนี้ขึ้นมา ก็จะไม่มีการแก้ไข ความสยดสยองอย่างไม่จบสิ้น กลายเป็นความจำเป็นในการข่มขู่ประชาชน และบังคับให้พวกเขายอมรับด้วยความเกรงกลัวในการปกครองแบบเบ็ดเสร็จของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

โดยผิวเผินดูคล้ายกับว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีน“ถูกบังคับให้ต้องเช่นฆ่า” และกรณีต่างๆนั้นเกิดขึ้นนั้น เป็นการรบกวนปีศาจพรรคคอมมิวนิสต์จีนและกระตุ้นกลไกสังหารของพรรคคอมมิวนิสต์จีนโดยบังเอิญ แท้จริงแล้วกรณีเหล่านี้ช่วยอำพรางความต้องการเช่นฆ่าของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเท่านั้น และการสังหารเป็นระยะๆเป็นสิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องการ หากปราศจากบทเรียนที่เจ็บปวดเหล่านี้ ผู้คนคงจะเริ่มคิดว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังปรับปรุงตัวและเริ่มเรียกร้องประชาธิปไตย เหมือนกับนักศึกษาในปี 1989 ที่คิดแบบนักอุดมคติ การเช่นฆ่าแบบซ้ำๆทุก 7-8 ปี ช่วยกระตุ้นความจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของประชาชน และยังสามารใช้เตือนคนรุ่นใหม่ - ใครที่คิดต่อต้านพรรคคอมมิวนิสต์จีน หรือต้องการทำลายการนำแบบผูกขาดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน หรือพยายามเล่าความจริงของประวัติศาสตร์จีน จะต้องได้รับรสชาติของ “กำปั้นเหล็กของเผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ”

การเช่นฆ่ากลายเป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับการคงอำนาจของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเอาไว้ ด้วยหนี้เลือดของมันที่เพิ่มขึ้น หากมันยอมวางมีดหนักขาลง ก็จะเท่ากับส่งเสริมให้ประชาชนแก้แค้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่ออาชญากรรมที่มันเคยก่อเอาไว้ ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เพียงแต่จำเป็นต้องทำการเช่นฆ่าอย่างมากมายให้สิ้นซากเท่านั้น หากแต่การฆ่าจะต้องทำแบบเหี้ยมโหดที่สุดเพื่อประสิทธิภาพในการข่มขู่ประชาชน โดยเฉพาะในระยะเริ่มต้นการปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

เนื่องจากจุดประสงค์ของการสังหารคือ การสร้างความหวาดกลัวให้ถึงที่สุด พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงเลือกเป้าหมายในการทำลายล้างอย่างไร้กฎเกณฑ์และไร้เหตุผล ในการเคลื่อนไหวทางการเมืองทุกครั้ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะใช้ยุทธศาสตร์แบบล้างเผ่าพันธุ์ ตัวอย่างเช่นการปราบปรามพวกผู้ต่อต้านการปฏิวัติเป็นต้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้เจาะจงปราบปรามพฤติกรรมพวกปฏิกริยา แต่มุ่งไปที่ประชาชนที่พวกเขากล่าวหาว่าเป็นพวกต่อต้านการปฏิวัติ ใครที่เคยมีชื่อหรือเคยทำงานในกองทัพของก๊กมินตั๋งแม้เพียงไม่กี่วัน แต่หลังพรรคคอมมิวนิสต์จีนครองอำนาจแล้ว เขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับใครๆกับการเมือง คนๆนี้ก็ยังจะต้องถูกฆ่า เพราะเขามี “ประวัติที่เป็นพวกปฏิกริยา ” ในขั้นตอนของการปฏิรูปที่ดิน เพื่อที่จะ “ขุดรากถอนโคนต้นตอของปัญหา” พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักสังหารเจ้าของที่ดินทั้งตระกูล

ตั้งแต่ปี 1949 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ประทุษร้ายชาวจีนมากกว่าครึ่งหนึ่งของประชาชนในประเทศ มีการประมาณว่ามีคนเสียชีวิตจากเหตุที่ไม่เป็นธรรมชาติราว 60-80 ล้านคน ซึ่งมากกว่าจำนวนคนที่ตายในสงครามโลกทั้งสองครั้งรวมกัน

เช่นเดียวกับประเทศคอมมิวนิสต์อื่น การสังหารอย่างโหดร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ยังรวมถึงสมาชิกพรรคเพื่อการกำจัดผู้ที่มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ที่ให้ความสำคัญต่อความเป็นมนุษย์มากกว่าชาติของพรรค กฎของของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นใช้กับทั้งสมาชิกพรรคและประชาชนอย่างเท่าเทียมกัน เพื่อคงไว้ซึ่ง “ป้อมปราการที่มองไม่เห็น”

ในสังคมปกติ ผู้คนแสดงความรักและห่วงใยต่อกัน เคารพในความพิเศษของการมีชีวิตและแสดงความขอบคุณต่อพระเจ้า ชาวตะวันตกกล่าวกันว่า “อย่าทำกับผู้อื่นในสิ่งที่ตนไม่ชอบ”⁴ ส่วนชาวตะวันตกกล่าวกันว่า “จงรักผู้อื่นเหมือนกับที่รักตัวเอง”⁵ ในทางกลับกัน สำหรับพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันยึดถือ “ประวัติศาสตร์สังคมมนุษย์ที่เคยมีอยู่ทั้งหมด คือประวัติศาสตร์ของการดิ้นรนทางชนชั้น”⁶ ดังนั้นเพื่อรักษาไว้ซึ่ง “การดิ้นรน” ในสังคม จึงต้องสร้างความเกลียดชัง ไม่เพียงแต่ตัวมันเองที่ลงมือฆ่า มันยังส่งเสริมให้ประชาชนฆ่ากันเองด้วย มันพยายามทำให้ประชาชนเฉยชาต่อความทุกข์ยากของผู้อื่น ด้วยการร่ายล้อมประชาชนด้วยการฆ่าฟันเสมอๆ มันต้องการให้พวกเขาตายด้านด้วยการให้ประสบกับความโหดร้ายอมนุษย์เสมอๆ และให้คนซึ่งจะทำให้คนเกิดความคิดในใจขึ้นว่า สิ่งที่ดีที่สุดที่คุณสามารถจะทำได้ก็คือ หลีกเลี้ยงการถูกประทุษร้ายก็พอแล้ว บทเรียนเหล่านี้ถูกสอนโดยผ่านการปราบปรามอย่างป่าเถื่อน ซึ่งทำให้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถรักษาการปกครองของมันไว้ได้ต่อไป

นอกจากนี้ การทำลายชีวิตจำนวนมากนับไม่ถ้วน พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังทำลายวิญญาณของประชาชนจีนอีก ด้วย คนจำนวนมากถูกสร้างเงื่อนไขให้มีปฏิกริยาต่อการคุกคามของพรรคคอมมิวนิสต์จีนด้วยการยอมจำนน ยอมละทิ้งเหตุผลและหลักการของพวกเขาไปโดยสิ้นเชิง อีกนัยหนึ่งวิญญาณของประชาชนได้ตายไปแล้ว ซึ่งนำกลัวยิ่งกว่าการตายทางร่างกายด้วยซ้ำ

I. การสังหารหมู่อันน่าสยดสยอง

ก่อนที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะมีอำนาจ เหมา เจ๋อตง เคยเขียนว่า “เราจะไม่ใช้นโยบายที่ปราณีต่อพวกต่อต้านการปฏิวัติ และต่อกิจกรรมปฏิกริยาของชนชั้นพวกปฏิกริยา”⁷ หรือก็คือ แม้ก่อนที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะยึดปักกิ่งได้ มันก็ตัดสินใจแล้วว่าที่จะทำการกดขี่ ภายใต้คำพูดแบบสวยหรูว่า “เผด็จการประชาธิปไตยของประชาชน” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การปราบปรามผู้ต่อต้านการปฏิวัติและการปฏิรูปที่ดิน

ในเดือนมีนาคม 1950 พรรคคอมมิวนิสต์จีนประกาศ “คำสั่งปราบปรามรากฐานของพวกปฏิกริยาอย่างเคร่งครัด” ซึ่งในประวัติศาสตร์เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นกลุ่มเคลื่อนไหว “ปราบปรามผู้ต่อต้านการปฏิวัติ”

ไม่เหมือนกับจักรพรรดิทั้งหลายในอดีตที่จะทรงประกาศนิรโทษกรรมทั่วประเทศหลังจากที่ขึ้นครองราชย์ พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับเริ่มต้นการสังหารทันทีที่ได้อำนาจ เหมา เจ๋อตง ได้กล่าวไว้ในเอกสารว่า “ยังมีอีกหลายพื้นที่ ที่ประชาชนยังกลัวและไม่กล้าสังหารผู้ต่อต้านการปฏิวัติอย่างเปิดเผยอย่างกว้างขวาง”⁸ เดือนกุมภาพันธ์ 1951 ศูนย์กลางพรรคคอมมิวนิสต์จีนกล่าวว่า นอกจากจังหวัดเจ้อเจียงและทางใต้ของจังหวัดอันฮุยแล้ว “พื้นที่อื่นๆที่ไม่มีการสังหารอย่างเพียงพอ โดยเฉพาะในเมืองขนาดกลางและขนาดใหญ่ ควรดำเนินการจับกุมและฆ่าจำนวนมากต่อไปและไม่ควรหยุดเร็วเกินไป” เหมาถึงกับออกความเห็นที่ “ในเขตชนบท การสังหารผู้ต่อต้านการปฏิวัติ ควรทำให้มากกว่าในสัดส่วน 1/1000 ของประชากรทั้งหมดที่ถูกสังหาร... ในเขตเมือง ควรไม่น้อยกว่า 1/1000”⁹ ประชากรของจีนในเวลานั้น มีราว 600 ล้านคน “บัญชาจากเบื้องสูง” ของเหมาเนี่ย ย่อมจะนำความตายมาให้กับประชาชนอย่างน้อย 6 แสนคน ไม่มีใครรู้ว่าตัวเลข 1/1000 นี้มาจากไหน บางทีในความคิดชั่ววูบ เหมาได้ตัดสินใจว่า 6 แสนชีวิตนี้คงเพียงพอในการวางรากฐานความหวาดกลัวในหมู่ประชาชนได้ จึงได้สั่งให้เปิดฉากลงมือ

พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่สนใจว่าผู้ที่ถูกฆ่านั้นสมควรตายจริงหรือไม่ ตามที่กฎหมายลงโทษผู้ต่อต้านการปฏิวัติของสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่ประกาศในปี 1951 ได้ระบุว่า พวกที่ “แพร่ข่าวลือ” นั้น สามารถถูกจับ “ประหารได้ทันที”

ในขณะที่การปราบปรามผู้ต่อต้านการปฏิวัติกำลังร้อนแรง ก็มีการปฏิรูปที่ดินอย่างกว้างขวาง อันที่จริง พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เริ่มการปฏิรูปที่ดินในเขตยึดครองของมณฑลในปลายทศวรรษ 1920 แล้ว โดยผิวเผินการปฏิรูปที่ดินดูเหมือนจะสนับสนุนอุดมคติที่คล้ายคลึงกับอาณาจักรสวรรค์ของพวกกลุ่มกบฏไผ่ผิง¹⁰ ที่ประกาศว่าทุกคนจะมีที่ดินทำกิน แต่ที่จริงมันเป็นเพียงข้ออ้างที่จะเข่นฆ่าคน เต้า จู ผู้ที่อยู่ในอันดับที่ 4 ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนตอนหลังได้แต่งคำขวัญสำหรับการปฏิรูปที่ดินว่า “ทุกหมู่บ้านหลังเลือด ทุกครัวเรือนต่อสู้อย่างชิว่ในหมู่บ้าน เจ้าของที่ดินจะต้องตาย

การปฏิรูปที่ดินสามารถทำได้โดยไม่ต้องมีการเข่นฆ่า ดังเช่นที่รัฐบาลไต้หวันทำโดยการซื้อที่ดินจากเจ้าของที่ดิน แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มต้นขึ้น จากกลุ่มมวยร้ายและกรรมกรสวะสังคมนิยม รู้จักแต่การปล้นด้วยความที่กลัวว่าจะถูกล้างแค้นหลังการปล้นแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เลยจำเป็นต้องฆ่าเหยื่อเพื่อกำจัดต้นตอของปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้

วิธีการสังหารที่พบได้ทั่วไปในระหว่างการปฏิรูปที่ดินเป็นที่รู้จักกันในนามของ การชุมนุมต่อสู้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะถูกรื้ออาชญากรรมขึ้นมาและกล่าวหาเจ้าของที่ดินและชาวนาที่มีฐานะ มันจะถามสาธารณะชนว่าควรลงโทษอย่างไรดี หน้าม้าของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ได้เตรียมไว้ล่วงหน้าซึ่งอยู่ท่ามกลางฝูงชนก็จะตะโกนออกมาว่า “เราควรฆ่าพวกมัน” และแล้วพวกเจ้าของที่ดินและชาวนาที่มีฐานะก็จะถูกประหาร ณ ที่นั้นทันที ในเวลานั้น ใครก็ตามที่ครอบครองที่ดินในหมู่บ้านจะถูกจัดเป็น “ผู้กดขี่” ผู้ที่เอารัดเอาเปรียบชาวนาจะถูกเรียกว่า “ผู้กดขี่ที่โหดร้าย” ส่วนผู้ที่มักช่วยเหลือการซ่อมแซมของสาธารณะและบริจาคเงินให้โรงเรียนและช่วยเหลือบรรเทาภัยธรรมชาติ จะถูกเรียกว่า “ผู้กดขี่ใจดี” และสำหรับพวกที่ไม่ได้ทำอะไรเลย จะถูกเรียกว่า “ผู้กดขี่หนึ่งหรือเจียบ” การจัดแบ่งเช่นนี้เป็นเรื่องไร้สาระ เพราะผู้กดขี่ทั้งหมดในที่สุดก็ล้วนถูกประหารทันทีเหมือนกันหมด ไม่ว่าจะเป็นผู้กดขี่ประเภทไหน

ปลายปี 1952 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ตีพิมพ์จำนวนผู้ถูกประหารชีวิตในฐานะที่เป็น “รากฐานของพวกปฏิกริยา” ซึ่งมีมากถึง 2.4 ล้านคน อันที่จริงแล้วยอดผู้เสียชีวิตของบรรดาอดีตเจ้าหน้าที่ในรัฐบาลก๊กมินตั๋งที่มีตำแหน่งต่ำกว่าระดับประเทศและเจ้าของที่ดิน รวมกันแล้วเท่ากับ 5 ล้านคนเป็นอย่างน้อย

การปราบปรามผู้ต่อต้านการปฏิวัติและการปฏิรูปที่ดินมีผลกระทบโดยตรง 3 ประการ ประการแรก อดีตเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่ถูกเลือกผ่านเขตปกครองตนเองของชนกลุ่มน้อยถูกกำจัด พรรคคอมมิวนิสต์จีนสังหารบุคลากรฝ่ายจัดการในระบบเก่าทั้งหมด และก่อตั้งสาขาพรรคในทุกหมู่บ้านเพื่อควบคุมเขตชนบททั้งหมดอย่างเต็มที่ ประการที่สอง ทรัพย์สินสมบัติเงินทองจำนวนมหาศาลได้มาจากการลักขโมยและปล้น ประการที่สาม ประชาชนถูกเขย่าขวัญจากการปราบปรามอย่างรุนแรงต่อเหล่าเจ้าของที่ดินและชาวนาที่มีฐานะ

การรณรงค์ “การต่อต้านสามประการ” และ “การต่อต้านห้าประการ”

การปราบปรามพวกปฏิกริยาและการปฏิรูปที่ดินนั้น มุ่งเน้นในเขตชนบทเสียส่วนใหญ่ ในขณะที่ต่อมาการรณรงค์ การต่อต้านสามประการ และ การต่อต้านห้าประการ อาจถือได้ว่าเป็นการล้างเผ่าพันธุ์แบบเดียวกันในเขตเมือง

การรณรงค์ต่อต้านสามประการเริ่มในเดือนธันวาคม 1951 และมุ่งไปที่การคอร์รัปชัน สุรุ่ยสุร่ายและอำนาจราชการในหมู่เจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีน เจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่คอร์รัปชันบางคนถูกประหาร แต่ในไม่นานหลังจากนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนอ้างเหตุผลของการคอร์รัปชันในหมู่เจ้าหน้าที่พรรคว่ามาจากความยั่วยวนของเหล่านายทุน ดังนั้นจึงมีการรณรงค์ต่อต้านห้าประการ อันได้แก่ การติดสินบน การเลียงภาษี การลักขโมยสมบัติของรัฐ การโกงการก่อสร้าง การจารกรรมข้อมูลทางเศรษฐกิจของรัฐ ซึ่งเริ่มต้นในเดือนมกราคม 1952

การรณรงค์ต่อต้านห้าประการ มีสาระสำคัญอยู่ที่การปล้นทรัพย์สินของนายทุน หรือฆาตกรรมนายทุนเพื่อเอาเงิน เงิน อี้ ผู้ว่านครเซียงไฮ้ในเวลานั้น นั่งเอกเขนกจิบน้ำชาอยู่บนโซฟาเวลานั่งฟังรายงานทุกคืน เขาจะถามอย่างสบายอารมณ์ว่า “วันนี้มีพลร่มกี่คน” ซึ่งหมายถึง “มีนักธุรกิจกระโดดตึกตายไปกี่คนแล้วในวันนี้” ไม่มีนายทุนคนไหนจะรอดพ้นจากการรณรงค์ “ห้าต่อต้าน” พวกเขาถูกกดดันให้จ่ายภาษี “ที่หลบเลี่ยง” ย้อนหลังไปจนถึงต้นรัชสมัยจักรพรรดิฉางสู (ปี 1875 - 1908) แห่งราชวงศ์ชิง (ปี 1644-1911) สมัยที่ตลาดการค้าในเซียงไฮ้เมื่อเริ่มก่อตั้งขึ้น ซึ่งนายทุนคนไหนที่ไม่มีทรัพย์สินมากพอจะจ่ายภาษีขนาดนั้นได้ แม้แต่จะขายเครื่องใช้ในบ้านด้วยก็แล้ว พวกเขาไม่มีทางเลือกจึงต้องจบชีวิตตนเอง แต่พวกเขาไม่กล้าโดดลงไปในแม่น้ำหวังผู่ เพราะหากไม่พบศพของเขา พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะกล่าวหาว่าหลบหนีไปฮ่องกง ซึ่งครอบครัวของพวกเขาก็ต้องรับผิดชอบจ่ายภาษีนี้แทน พวกนายทุนจึงต้องโดดจากตึกสูงทิ้งศพไว้ให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนเห็นหลักฐานว่าตายจริง ในเวลานั้นมีการกล่าวกันว่าไม่มีใครกล้าเดินไปใกล้ตึกสูงในเซียงไฮ้ เพราะกลัวจะถูกคนที่กระโดดฆ่าตัวตายหล่นลงมาทับ

จากข้อมูลที่ปรากฏในหนังสือ “ความจริงของการรณรงค์ทางการเมืองหลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน” ที่มีสี่หน่วยงานของรัฐบาลร่วมกันรวบรวมไว้ รวมทั้งศูนย์วิจัยประวัติศาสตร์พรรคคอมมิวนิสต์จีนพิมพ์ในปี 1996 ซึ่งแสดงว่าในระหว่าง “การรณรงค์การต่อต้านสามประการ และ ห้าประการนั้น มีคนกว่า 323,100 คนถูกจับกุม และกว่า 280 คน ฆ่าตัวตายหรือหายไป ในการรณรงค์ “ต่อต้านหุ ฟาง” ในปี 1955 มีคนกว่า 5 พันคนถูกปรับปรับ และกว่า 500 คนถูกจับกุม กว่า 60 คนฆ่าตัวตาย และอีก 12 คนตายแบบผิดธรรมชาติ ต่อมาในการปราบปรามพวกปฏิวัติกรรม มีประชาชนกว่า 21,300 คนถูกประหาร และฆ่าตัวตายหรือหายตัวไปอีกกว่า 4,300 คน

มหาทุพภิกขภัย (ความอดอยาก)

ยอดผู้ตายสูงสุดถูกบันทึกไว้ในระหว่างการเกิดทุพภิกขภัยครั้งใหญ่ หลังการก้าวกระโดดใหญ่¹²ไม่นาน ในบทความ “มหาทุพภิกขภัย” ในบันทึกประวัติศาสตร์ของสาธารณรัฐประชาชนจีน ระบุว่า “จำนวนผู้ที่ตายแบบผิดธรรมชาติและอัตราการเกิดที่ลดลง จากปี 1959 ถึง 1961 นั้นมีประมาณ 40 ล้านคน... การลดลงของจำนวนประชากรจีนถึง 40 ล้านคน ดูเหมือนจะเป็นทุพภิกขภัยครั้งใหญ่ที่สุดในโลกของศตวรรษนี้”¹³

ทุพภิกขภัยครั้งยิ่งใหญ่ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนเรียกอย่างบิดเบือนว่า “3 ปี แห่งหายนะภัยทางธรรมชาติ” อันที่จริง สามปีนั้นมีสภาพอากาศค่อนข้างดี ไม่มีหายนะจากภัยธรรมชาติแบบกว้างขวาง เช่นน้ำท่วม ภัยแล้ง พายุเฮอริเคน สึนามิ แผ่นดินไหว น้ำค้างแข็ง ภัยจากความหนาวเย็น พายุลูกเห็บ หรือโรคแมลงระบาด หายนะที่ว่านั้นเกิดขึ้นมาจากน้ำมือมนุษย์โดยแท้ นั่นคือนโยบายก้าวกระโดดใหญ่ที่เรียกร้องให้ทุกคนเข้าร่วมการผลิตเหล็กกล้า บังคับให้ชาวนาทิ้งไร่นาปล่อยให้พืชผลเจตตายคานาไร่ แต่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในทุกมณฑลกลับอ้างว่าผลผลิตกลับเพิ่มขึ้น เหนือ อีหลาน เลขาธิการคณะกรรมการพรรคคนที่ 1 ของอำเภอหลิวโจว กุตัวเลขผลผลิต

ข้าวต่อไร่ สูงถึง “65,000 กิโลกรัม ต่อหมู่”¹⁴ ในมณฑลหวนเจียง เรื่องนี้เกิดขึ้นทันทีที่สิ้นสุดการประชุมแบบขยายวงที่ หลู่ซ่าน เมื่อการเคลื่อนไหวต่อต้านฝ่ายขวาของพรรคคอมมิวนิสต์จีนขยายกว้างออกไปทั่วประเทศ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนถูกต้องตลอดกาล ผลผลิตข้าวฟืชจึงถูกรัฐบาลยึดแทนเงินภาษี เนื่องจากผลผลิตที่ล้นเกิน (ตามที่ถูกรื้อขึ้น) สิ่งตามมา คือเมล็ดข้าว เมล็ดพืชและอาหารหลักที่ชาวนาได้รับการแบ่งปันให้ถูกยึดทั้งหมด ส่วนชาวนายังถูกกล่าวหาอีกว่าซุกซ่อนพืชผลอีกเมื่ออาหารไม่พอต่อความต้องการ

ครั้งหนึ่ง เหอ อี้หลาน กล่าวว่าพวกเขาต้องพยายามคว้าอันดับหนึ่ง ในการแข่งขันให้ได้ผลผลิตที่สูงที่สุด ไม่ว่าชาวหลิวโจวจะตายไปสักเท่าไร ชาวนาบางคนถูกร่ำทุกออย่างไปหมด เหลือเพียงแต่ข้าวหนึ่งกำมือที่ซ่อนไว้ในโถบัสสาวะ คณะกรรมการพรรคเขตซุนเล่อ มณฑลหวนเจียง ถึงกับออกคำสั่งห้ามปรุงอาหาร เพื่อป้องกันไม่ให้ชาวนาบริโภคมะพร้าวผล มีหน่วยทหารลาดตระเวนออกตรวจตราตอนกลางคืน หากพบแสงไฟ พวกเขาจะเข้าจู่โจมหรือค้น ชาวนาหลายคนไม่กล้าแม้แต่จะต้มสุมนไพรหรือเปลือกไม้ที่พอกินได้ จนต้องอดตายในที่สุด

ในประวัติศาสตร์ก่อนหน้านี้ เมื่อประสบทุพภิกขภัย รัฐบาลจะแจกข้าวต้ม พืชพันธ์ และให้ประชาชนอพยพหนีทุพภิกขภัย แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนถือว่าการหนีจากทุพภิกขภัยเป็นการเสื่อมเสียชื่อเสียงของพรรค จึงสั่งให้ทหารปิดกั้นถนนเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เคราะห์ร้ายอพยพหนีทุพภิกขภัย เมื่อเหล่าชาวนาหิวโหยหนักเข้าจึงเข้าไปหยิบฉวยธัญญาหารจากคลังเสบียง พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็สั่งให้ลาดยิงเข้าไปใส่ฝูงชนและกล่าวหาว่าพวกเขามีรากฐานของพวกต่อต้านการปฏิวัติ ชาวนาจำนวนมากสาละสลวยในหลายจังหวัด เช่น กานซู ซานตง เหอหนาน อันฮุย หูเป่ย์ หูหนาน เสฉวน และกว่างซี ถึงกระนั้นชาวนายังถูกบังคับให้เข้าร่วมงานชลประทาน สร้างเขื่อนและผลิตเหล็กกล้า หลายคนล้มลงกับพื้นขณะทำงานและลุกไม่ขึ้นอีกเลย ในที่สุดผู้ที่เหลือรอดอยู่ก็ไม่มีแรงแม้แต่จะฝังคนที่เสียชีวิตไป หลายหมู่บ้านที่มีคนอดตายตาม ๆ กันจนหมดหมู่บ้าน

ทุพภิกขภัยที่ร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์จีน ก่อนมีพรรคคอมมิวนิสต์จีน เคยมีรายงานว่ามี การแลกเปลี่ยนเตี๊ยะระหว่างครอบครัวเพื่อนำมาเป็นอาหาร แต่ไม่มีใครที่กินลูกตัวเอง แต่ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน กลับปรากฏเรื่องประชาชนถูกกดดันให้กินคนที่ตายไปแล้ว กินคนที่หนีมาจากท้องที่อื่น และแม้กระทั่งฆ่าและกินลูกของตัวเอง นักเขียนชื่อ ซา ซิง อธิบายในหนังสือของเขาชื่อ “อี ซี ต้า ตี้ วัน” (อ่าว สนธยา) ว่า: ในครอบครัวชาวนาครอบครัวหนึ่ง มีลูกชายและหญิงเหลืออยู่ 2 คนในช่วงมหาทุพภิกขภัย วันหนึ่งลูกสาวถูกพ่อไล่ออกจากบ้านไป พ่อเธอกลับมาเธอก็ไม่พบน้องชาย เห็นแต่ไข่มันสีขาวลอยอยู่ในหม้อและกระดุกก่องหนึ่งซึ่งอยู่ถัดจากเตาไฟไป หลายวันต่อมา พ่อก็เติมน้ำเพิ่มลงในหม้อ และเรียกลูกสาวให้เข้าไปหาเด็กน้อยรู้สึกกลัวมากและร้องขอชีวิตจากพ่ออยู่นอกประตู “พ่อจ๋าอย่ากินหนูเลย หนูจะหาฟืนและปรุงอาหารให้พ่อทาน ถ้าพ่อกินหนู จะมีใครทำให้พ่อล่ะ”

สุดท้ายแล้วโศกนาฏกรรมทั้งหมดจะมีมากเพียงไรไม่มีใครทราบ แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนแอบอ้างเกียรติยศจากเหตุการณ์นี้ว่ามันได้นำพามวลชนต่อสู้กับ “ภัยธรรมชาติ” อย่างกล้าหาญ และโอ้อวดตัวเองว่า “ยิ่งใหญ่ รุ่งโรจน์และถูกต้อง”

หลังการประชุมที่หลู่ซ่าน ในปี 1959 นายพล เฝิง เต๋อหวยาย¹⁵ ถูกปลดออกจากตำแหน่งเพราะกล้าพูดแทนประชาชน กลุ่มเจ้าหน้าที่รัฐบาลและเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่กล้าความจริงถูกปลดออกจากตำแหน่ง ถูกคุมขังและสอบสวน หลังจากนั้น ไม่มีใครกล้าพูดความจริงอีก ในช่วงมหาทุพภิกขภัยนั้นแทนที่จะรายงานความจริง ประชาชนต่างช่วยกันปกปิดความจริงเกี่ยวกับจำนวนผู้ที่ตายจากการอดอยากเพื่อปกป้องตำแหน่ง

การทำงานของพวกเขา จังหวัดกานซูยังปฏิเสธความช่วยเหลือด้านอาหารจากจังหวัดส่านซี โดยอ้างว่าที่จังหวัดกานซูมีอาหารเหลือเฟือ

เหตุการณ์ครั้งนี้ยังเป็นการทดสอบคุณภาพของเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนด้วย ตามบรรทัดฐานของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น เหล่าเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่อดทนไม่พูดความจริงเรื่องการอดตายของมวลชนหลายสิบล้านคนได้นั้นถือว่า “ได้มาตรฐาน” จากการทดสอบครั้งนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงเชื่อว่าไม่ว่าอะไรก็ตาม ตัวอย่างเช่นอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์หรือหลักการของสวรรค์ก็ไม่สามารถมาเป็นอุปสรรคขัดขวางเหล่าเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนในการปฏิบัติตามแนวทางของพรรคได้ หลังมหาทุพภิกขภัยนี้ เจ้าหน้าที่ในส่วยจังหวัดที่รับผิดชอบในเหตุการณ์ เพียงแต่เข้าร่วมในการวิพากษ์วิจารณ์ตนเองให้พอเป็นพิธีเท่านั้น หลี่ จิงเฉวียน เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนจังหวัดเสฉวนที่มีคนอดตายหลายล้านคน ได้รับการส่งเสริมให้เป็นเลขาธิการคนหนึ่งของกรมการเมืองเขตตะวันตกเฉียงใต้ของพรรค

จากการปฏิวัติวัฒนธรรม และกรณีสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน ไปจนถึงกรณีของฝ่าหลุนกง

การปฏิวัติวัฒนธรรมเริ่มต้นอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 1966 และล่องเลยไปจนถึงปี 1976 ช่วงเวลานี้เรียกกันว่าเป็น “สิบปีแห่งความหายนะ” แม้แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเองก็กล่าวเช่นนั้น หลังจากนั้น ในการให้สัมภาษณ์นักข่าวประเทศยูโกสลาเวีย หู เย่าปัง อดีตเลขาธิการใหญ่พรรค กล่าวว่า “ช่วงนั้นคนเกือบ 100 ล้านถูกพัวพันไปด้วย ซึ่งเท่ากับ 1 ใน 10 ของประชากรจีน”

เอกสารความจริงของการรณรงค์ทางการเมืองหลังจากก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน รายงานว่า “ในเดือน พฤษภาคม 1984 หลังจากการสืบสวนอย่างเข้มข้น ยินยันพิสุจน์ และคำนวณอีกครั้งนานถึง 31 เดือน โดยคณะกรรมการศูนย์กลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน ตัวเลขที่เกี่ยวข้องในการปฏิวัติวัฒนธรรมมีดังนี้ กว่า 4.2 ล้านคน ถูกจับและสอบสวน และกว่า 1.73 ล้าน คนตายอย่างผิดธรรมชาติ อีกกว่า 135,000 คนถูกป้ายสีว่าเป็นพวกต่อต้านการปฏิวัติและถูกประหารชีวิต มีกว่า 237,000 คนถูกฆ่าและกว่า 7.03 ล้านคนพิการจากการถูกทำร้าย และ 71,200 ครอบครัวถูกทำลาย” จากสถิติรวมของการบันทึกประจำปีของมณฑลต่างๆ พบว่า 7.73 ล้านคนตายอย่างไม่เป็นธรรมชาติรวม ระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม

นอกจากการตีคนจนตาย การเริ่มต้นของการปฏิวัติวัฒนธรรมยังกระตุ้นให้เกิดกระแสการฆ่าตัวตาย ปัญญาชนที่มีชื่อเสียงมากมาย เช่น เหล่า เซ่อ, ฟู่ เหลย, เจียน ป้อจั้น, อู๋ ฮั่น และ ชู อันผิง ทั้งหมดจบชีวิตของตนเองในช่วงต้นของการปฏิวัติวัฒนธรรม

การปฏิวัติวัฒนธรรมเป็นช่วงบ่าคั่งฝ้ายชายสุดชั่วที่สุดในประเทศจีน การสังหารกลายเป็นการแข่งขันเพื่อแสดงออกถึงจุดยืนในการปฏิวัติของคน ดังนั้นการกดขี่ “ศัตรูทางชนชั้น” จึงป่าเถื่อนและโหดร้ายอย่างยิ่ง

นโยบาย “ปฏิรูปและเปิดกว้าง” ทำให้มีการไหลเวียนของข้อมูลข่าวสารอย่างมโหฬาร ซึ่งทำให้นักข่าวต่างชาติสามารถจับตาดูการสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมินในปี 1989 ได้ และรายงานภาพผ่านโทรทัศน์ให้เห็นรถถังไล่กวาดและบดขยี้นักศึกษาจนตาย

10 ปีต่อมา ในวันที่ 20 กรกฎาคม 1999 เจียง เจ๋อหมิน เริ่มการปราบปรามฝ่าหลุนกง เมื่อถึงปลายปี 2002 ข้อมูลภายในจากแหล่งข่าวของรัฐบาลจีน ยืนยันว่ามีการปกปิดยอดผู้เสียชีวิตกว่า 7000คน ในที่คุมขัง ค่ายกักกันแรงงาน คุก รวมทั้งโรงพยาบาลโรคจิต โดยมีสถิติของคนที่ถูกสังหารเฉลี่ยวันละ 7 คน

ทุกวันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีแนวโน้มในการสังหารน้อยกว่าในอดีตที่มีคนนับล้าน นับสิบล้านถูกสังหาร ซึ่งมีเหตุผลสำคัญอยู่ 2 ประการ หนึ่งคือ พรรคได้ทำให้จิตใจชาวจีนบิดเบือนไปตามวัฒนธรรมพรรค พวกเขามี

ลักษณะยอมจำนน และเห็นแก่ตัวมากขึ้น อีกเหตุหนึ่งคือ เนื่องจากการคอร์รัปชันและคดโกงของเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีน เศรษฐกิจจีนกลายเป็น“เศรษฐกิจแบบถ่ายโอน” อาศัยทุนต่างชาติเป็นสำคัญในการค้า การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและความมั่นคงของสังคม พรรคคอมมิวนิสต์จีนจำได้ถึงการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ หลังเหตุการณ์ที่เทียนอันเหมินในปี 1989 และรู้ดีว่าการเปิดฉากสังหารอย่างเปิดเผยจะทำให้ทุนต่างชาติถอนออกไป ซึ่งจะเป็นภัยต่อระบอบการปกครองแบบผูกขาดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

แต่กระนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ไม่เคยเลิกการฆ่าสังหารโดยแอบทำอยู่หลังฉาก ที่แตกต่างกันออกไปก็คือ ทุกวันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนพยายามทุกวิถีทางที่จะซ่อนหลักฐานการนองเลือด

II. การสังหารอย่างโหดร้ายป่าเถื่อนที่สุด

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำเป็นไปก็เพื่อจุดมุ่งหมายประการเดียว คือการได้มาและคงอยู่ซึ่งอำนาจ การชนฆ่าเป็นวิธีการที่สำคัญมากในการรักษาอำนาจเอาไว้ ประชาชนถูกสังหารยิ่งมากและการสังหารยิ่งโหดมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งสร้างความหวาดกลัวได้มากเท่านั้น ความน่ากลัวเช่นนี้เกิดขึ้นก่อนสงครามต่อต้านญี่ปุ่นด้วยซ้ำ

การสังหารหมู่ในภาคเหนือ ระหว่างสงครามต่อต้านญี่ปุ่น

ประธานาธิบดี ฮูเวอร์ ของสหรัฐอเมริกา เคยกล่าวไว้ขณะที่แนะนำหนังสือชื่อ“ศัตรูภายใน” ของบาทหลวง เรย์มอนด์ เจ เดอ เจเกอร์¹⁶ ว่า หนังสือเล่มนี้ได้เปิดโปงความสยดสยองในแนวทางของคอมมิวนิสต์อย่างหมดเปลือก เขาขอแนะนำหนังสือนี้ให้กับผู้ที่ประสงค์จะเข้าใจพลังมารชนิดนี้ในโลก

ในหนังสือนี้ เดอ เจเกอร์ เล่าเรื่องเกี่ยวกับวิธีการใช้ความรุนแรงในการสร้างความหวาดกลัวให้กับประชาชน เพื่อให้ยอมจำนน ตัวอย่างเช่น วันหนึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนเรียกให้ทุกคนไปรวมกันที่จัตุรัสในหมู่บ้าน ครูได้นำนักเรียนไปที่จัตุรัส ทั้งนี้เพื่อดูการสังหารหมู่ผู้รักชาติ 13 คน หลังจากประกาศขอกว่าหาที่ป้ายสีให้กับเหยื่อแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็สังครุที่กำลังอกสั่นขวัญแขวนให้นำนักเรียนร้องเพลงรักชาติ บนเวทีในขณะที่ร้องเพลงนั้น คนที่อยู่บนเวทีไม่ใช่คนเต็มราแต่เป็นเพศฆมาตที่ถือดาบคมกริบอยู่ในมือ เพฆฆมาตเป็นทหารหนุ่มคอมมิวนิสต์ที่มีรูปร่างกำยำ ท่าทางดุร้าย แล้วทหารคนนั้นเดินไปอยู่ข้างหลังเหยื่อคนแรก แล้วเงือดาบขึ้น ฟันจับลงไป ศีรษะของเหยื่อรายแรกก็กระเด็นสู่พื้น เลือดพุ่งกระฉูดออกราวกับน้ำพุในขณะที่ศีรษะกลิ้งไปบนพื้น เพลงที่เด็กๆกำลังร้องอยู่กลับกลายเป็นเสียงกรีดเสียงร้องไห้ ส่วนครูยังคงให้จังหวะเพื่อให้เพลงดำเนินต่อไป เสียงระฆังดังอยู่อย่างนั้นท่ามกลางความโกลาหลอันสยดสยอง

เพฆฆมาตฟันฉับ 13 ครั้ง ศีรษะของคน 13 คนกระเด็นตกบนพื้น จากนั้นทหารคอมมิวนิสต์หลายคน ก็เข้ามาแหะอกเหยื่อและตัดหัวใจออกมาเพื่อเป็นอาหารอันโอชะ ความโหดเหี้ยมสยดสยองทั้งหมดนี้กระทำขึ้นต่อหน้าเด็ก ๆ ซึ่งทำให้เด็กทุกคนมีสีหน้าซีดขาว หลายคนเริ่มอาเจียน ครูจึงตะคอกทหารเหล่านั้น แล้วนำเด็กเข้าแถวกลับโรงเรียนไป

หลังจากนั้นบาทหลวง เดอ เจเกอร์ มักเห็นเด็กถูกบังคับให้ดูการสังหาร เด็กๆจึงเคยชินกับภาพนองเลือดและมีชาติต่อกรเช่นฆ่า บางคนถึงกับเริ่มสนุกสนานกับความตื่นเต้น

เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนรู้สึกว่าการสังหารแบบธรรมดาไม่อาจสร้างความหวาดกลัวและตื่นเต้นพอ พวกเขาจึงคิดค้นการทรมานแบบโหดร้ายนานาชนิดขึ้นมา ตัวอย่างเช่น บังคับให้กลืนเกลือจำนวนมากๆโดยไม่ให้ดื่ม

ทำให้เหยื่อทรمانจากความกระหายจนเสียชีวิต หรือเปลื้องผ้าเหยื่อ บังคับให้กิ้งไปบนพื้นที่โรยด้วยเศษแก้วแตก หรือเจาะรูในแม่น้ำที่กลายเป็นน้ำแข็งให้เป็นช่องแล้วโยนเหยื่อลงไป เหยื่อไม่แข็งตายก็จมน้ำตาย

บาทหลวง เดอ เจเกอร์ เขียนว่าสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนคนหนึ่งในจังหวัดส่านซี ได้คิดวิธีทรمانที่ทรหดอย่างหนึ่งขึ้นมา วันหนึ่งขณะที่เขาเดินเล่นอยู่ในเมือง เขาหยุดอยู่หน้าภัตตาคารในเมืองแห่งหนึ่งและจ้องมองหม้อต้มอาหารขนาดใหญ่ หลังจากนั้นเขาได้ซื้อหม้อใหญ่แบบนี้มาหลายใบแล้วเริ่มจับคนที่ต่อต้านพรรคคอมมิวนิสต์จีนทันที ในระหว่างการพิจารณาความที่เร่งรีบ ก็มีการเติมน้ำให้เต็มหม้อเหล่านี้แล้วต้มจนเดือด หลังการตัดสินเหยื่อ 3 คนถูกจับเปลื้องผ้าออกแล้วโยนลงไปหม้อที่มีน้ำเดือดอยู่เต็ม ทั้งสามถูกต้มจนตาย ที่ปิงซาน เดอ เจเกอร์ได้เห็นผู้เป็นพ่อคนหนึ่งที่ถูกถลกหนังทั้งเป็น สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนบังคับให้ลูกชายของเขาเข้าร่วมการทรمانที่ไร้มนุษยธรรมนี้ ให้เขาดูพ่อของเขาตายด้วยความเจ็บปวดอย่างสุดแสนทรमानและฟังพ่อของเขาร้องโหยหวน สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เทน้ำส้มสายชูและน้ำกรดลงไปบนตัวของเขา แล้วหนังของเขาก็ลอกหลุดออกอย่างรวดเร็ว มันเริ่มจากหลัง ขึ้นไปที่หัวไหล่ ไม่นานหนังทั้งตัวก็ลอกออกมา เหลือเพียงหนังติดอยู่บนศีรษะ พ่อของเขาตายภายในไม่กี่นาที

ภัยแดงที่สยดสยองในช่วง “สิงหาคมสีแดง” และการกีดกันในกว้างซี

หลังจากได้อำนาจเบ็ดเสร็จในประเทศ พรรคคอมมิวนิสต์จีนหาได้ยุติความรุนแรงแต่อย่างใด ระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม ความรุนแรงยิ่งเลวร้ายมากขึ้น

ในวันที่ 18 สิงหาคม 1966 เหมา เจ๋อตง พบกับตัวแทนหน่วยพิทักษ์แดง(เรดการ์ด) ตัวแทนบนหอสังเกตการณ์ที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน ช่ง ปินปิ่น ลูกสาวของ ช่ง เหวินเจียง ผู้นำคอมมิวนิสต์ ใส่ปลอกแขนสัญลักษณ์หน่วยพิทักษ์แดงให้เหมา เมื่อเหมาได้ยินชื่อ ช่ง ปินปิ่น ที่แปลว่าสุขภาพและอ่อนโยน เหมาจึงกล่าวว่า “เราต้องการความรุนแรงมากกว่า” ช่ง ปินปิ่น จึงเปลี่ยนชื่อเป็น ช่ง เย่าอู่ ซึ่งแปลว่า “ต้องการความรุนแรง”

ในไม่ช้า การโจมตีด้วยความรุนแรงก็แพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วทั่วประเทศ คนรุ่นหนุ่มสาวที่ได้รับการศึกษาเรื่องคอมมิวนิสต์ต่อเทวนิยมจึงไม่มีความกลัวหรือเกรงต่อสิ่งใด ภายใต้การนำโดยตรงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและคำสอนของเหมา พวกหน่วยพิทักษ์แดงจึงคลั่งไคล้ ไม่ใส่ใจอะไร ถือตนเองอยู่เหนือกฎหมาย เริ่มการทุบตีประชาชนและเข้ารีดค้นบ้านเรือนประชาชนทั่วประเทศ ในหลายพื้นที่ “พวกชนชั้นเลวทรามทั้ง 5” (เจ้าของที่ดิน ชาวนารวย พวกต่อต้านการปฏิวัติ พวกชั่วร้าย และฝ่ายขวา) รวมทั้งครอบครัวของพวกเขาถูกกำจัดโดยนโยบายแบบล้างเผ่าพันธุ์ ตัวอย่างที่โดดเด่นคือที่อำเภอต้าซิง ใกล้กรุงปักกิ่ง ซึ่งนับจากวันที่ 27 สิงหาคม ถึง 1 กันยายน 1966 มีคนถูกฆ่า 325 คน ใน 48 กองพันของ 13 คอมมูนประชาชน คนที่ถูกฆ่า มีอายุมากที่สุด 80 ปี ส่วนคนที่มีอายุน้อยที่สุด คือ 38 วัน คนใน 22 ครอบครัวถูกฆ่าจนหมดสิ้นไม่มีใครเหลือรอดเลย

การทุบตีคนจนตายเป็นภาพที่พบเห็นทั่วไป บนถนนซาตาน กลุ่มผู้ชายในหน่วยพิทักษ์แดงทรमानหญิงชราคนหนึ่งด้วยโซ่เหล็กและเข็มขัดหนังจนเธอขยับเขยื้อนไม่ได้ และยังมีผู้หญิงในหน่วยพิทักษ์แดงคนหนึ่งกระโดดย่ำบนตัวเธอและกระตืบท้องเธอ หญิงชราเสียชีวิตอยู่ตรงนั้นเอง ... ใกล้กับประตูฉงเหวินเหมิน เมื่อพวกหน่วยพิทักษ์แดงค้นหาบ้านของภรรยาฆ่าซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินจนพบ พวกเขาก็บังคับเพื่อนบ้านรอบๆให้หิ้วกาน้ำร้อนติดมือมา แล้วเทน้ำร้อนลงบนคอเสื้อของหญิงฆ่าจนเนื้อตัวสุก หลายวันต่อมาภรรยาของเธอเสียชีวิตในห้อง บนตัวมีหนองน้ำใต้ไปทั่ว... ยังมีวิธีฆ่าต่างๆมากมาย รวมทั้งการตีจนตายด้วยกระบอง ไข่เคียว หรือรัดคอด้วยเชือกจนตาย...

แต่ไม่มีวิธีใดฆ่าเถื่อนอำมหิตเท่ากับการฆ่าทารก โดยนักฆ่าจะเหยียบบนขาข้างหนึ่งของทารก แล้วดึงขาอีกข้างหนึ่ง ฉีกร่างออกเป็นสองส่วน (*Investigation of Daxing Massacre by Yu Luowen*)¹⁷

การกินเนื้อคนในมณฑลกว่างซี ยิ่งมีความอำมหิตกว่าการสังหารหมู่ที่อำเภอต้าซิง ดังที่ เจิ้ง อี้ เขียนบรรยายไว้ในหนังสือ“ความทรงจำสีเลือด” อธิบายการกินเนื้อคนเป็นสามขั้นตอนว่า¹⁸

เมื่อเริ่มต้นในระยะแรกเมื่อความสยดสยองทำกันแบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ ในที่ลับ เอกสารบันทึกประจำปีของมณฑลกว่างซีรายงานว่า ในเวลาเที่ยงคืนพวกนักฆ่าจะย่องไปหาเหยื่อ และผ่าร่างเอาหัวใจและตับออกมา แต่เนื่องจากพวกเขายังขาดประสบการณ์และยังกลัวอยู่ พวกเขาจึงนำปอดไปแทน ดังนั้นจึงต้องกลับไปอีกครั้งเมื่อพวกเขาต้มหัวใจและตับเสร็จแล้ว บางคนจะนำเหล้ามาจากบ้าน บางคนนำเครื่องปรุงมา แล้วนักฆ่าทั้งหมดก็กินอวัยวะมนุษย์ในความเงียบ ภายใต้แสงจากเตาไฟ

ระยะที่สองเป็นช่วงสูงสุดของเหตุการณ์สยองนี้ ซึ่งทำกันอย่างเปิดเผยต่อสาธารณะ ในช่วงนี้นักฆ่าที่ชำนาญมีประสบการณ์ในการตัดหัวใจและตับของเหยื่อออกมาในขณะที่ยังมีชีวิต และยังสอนคนอื่นอีกทั้งยังพัฒนาเทคนิคให้สมบูรณ์ขึ้นไปอีก ตัวอย่างเช่นเมื่อผ่าร่างกายคนที่ยังมีชีวิตอยู่ให้เปิดออก นักฆ่าเพียงแค่ตัดผ่านช่องท้องของเหยื่อแล้วเหยียบบนร่าง (ถ้าเหยื่อถูกมัดไว้กับต้นไม้ นักฆ่าก็เพียงแค่กดท้องน้อยของเหยื่อด้วยหัวเข้า) แล้วหัวใจและอวัยวะอื่นก็จะหลุดออกมาได้ง่าย หัวหน้านักฆ่ามีสิทธิ์ได้หัวใจ ตับ และอวัยวะเพศไป ขณะที่คนอื่นจะเอาส่วนที่เหลือ ฉากสังหารที่มหาอำมหิตเหล่านี้จะถูกประดับไปด้วยธงและคำขวัญต่าง ๆ

ระยะที่สามนั้นยิ่งบ้าคลั่ง การกินคนกลายเป็นการเคลื่อนไหวขนาดใหญ่ ในอำเภออยู่ชว่น มีสภาพเหมือนสุนัขป่ากินศพในระหว่างช่วงเกิดโรคระบาด ผู้คนพากันบ้าคลั่งกับการกินคนอื่น โดยเริ่มจากเหยื่อมักจะถูก “วิพากษ์วิจารณ์ในที่สาธารณะ” แล้วตามด้วยการฆ่าและการกินคนเสมอ ทันทีที่เหยื่อล้มลงที่พื้น ไม่ว่าจะป็นหรือตายแล้ว ผุ่ชงก็จะหยิบมีดที่เตรียมมา กลุ่มรุมเหยื่อ ตัดเฉือนร่างกายส่วนที่สามารถคว้าได้ในตอนนั้น ในช่วงระยะนี้ประชาชนทั่วไปได้เข้าร่วมการกินเนื้อคนแทบทั้งหมด พายุของ “การต่อสู้ทางชนชั้น” ได้พัดพาความไม่รู้สึกผิดต่อบาปและธรรมชาติของมนุษย์ออกไปจากใจประชาชนอย่างหมดสิ้น การกินเนื้อคนจึงแพร่กระจายไปราวกับโรคระบาด และผู้คนก็เริ่ดรอยกับอาหารเนื้อคน ทุกส่วนของร่างกายคนล้วนกินได้ หัวใจ เนื้อ ตับ ไต ข้อศอก เท้า เอ็น และถูกปรุงด้วยวิธีการต่างๆ เช่น ต้ม ทอด นึ่ง อบ อย่างและทำบาร์บีคิว ผู้คนดื่มเหล้าหรือไวน์และเล่นเกมในระหว่างการกินเนื้อคนไปด้วย ในช่วงที่การเคลื่อนไหวขึ้นสู่ระยะสูงสุด แม้แต่ห้องอาหารขององค์กรสูงสุดของรัฐบาล คณะกรรมการปฏิบัติของอำเภออยู่ชว่น ก็มีเมนูเนื้อคนบริการ

ท่านผู้อ่านอย่าเข้าใจผิดคิดว่าเทศกาลกินเนื้อคนนี้เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของประชาชนเองโดยปราศจากการจัดการใดๆ พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นองค์กรอำนาจแบบเบ็ดเสร็จที่ควบคุมทุกอณูของสังคม หากปราศจากการส่งเสริมบงการและชักใยอยู่เบื้องหลังของพรรคคอมมิวนิสต์จีนแล้ว ขบวนการกินคนนี้จะย่อมไม่อาจเกิดขึ้นได้อย่างเด็ดขาด

บทเพลงหนึ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเขียนขึ้นเพื่อสรรเสริญตนเองมีใจความว่า “สังคมเก่า¹⁹ ทำให้คนกลายเป็นผี แต่สังคมใหม่ทำให้ผีกลายเป็นคน” ทว่าการสังหารและการกินเนื้อคนเหล่านี้ บ่งบอกว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถเปลี่ยนคนให้กลายเป็นอสุรกายหรือปีศาจได้ เพราะพรรคคอมมิวนิสต์จีนเองนั้นดูร้ายป่าเถื่อนกว่าอสุรกายหรือปีศาจใดๆ เสียอีก

การประทัดประหารฝ่าหลุนกง

ในขณะที่ประชาชนจีนกำลังก้าวเข้าสู่ยุคคอมพิวเตอร์และการท่องอวกาศ และสามารถพูดเรื่องสิทธิมนุษยชน เสรีภาพ และประชาธิปไตยกันได้ในที่รโหฐาน หลายคนคิดว่าความชั่วร้ายที่หน้าขนพองสยองเกล้าและน่าสะอิดสะเอียนนั้นได้กลายเป็นอดีตไปแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนหันมาใส่ชุดพลเรือนและพร้อมที่จะติดต่อกับโลกภายนอกแล้ว

แต่นั้นยังห่างไกลจากความจริงมาก เพราะเมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนพบว่ามียุคกลุ่มคน ที่ไม่กลัวเกรงต่อการเช่นฆ่าและทรมานอย่างอำมหิตของมัน มันจึงใช้วิธีการที่บ้าคลั่งยิ่งขึ้น กลุ่มคนที่ถูกประทุษร้ายด้วยวิธีนี้คือผู้ฝึกฝ่าหลุนกง

ความรุนแรงของหน่วยพิทักษ์แดงและการกินเนื้อคนในมณฑลกว่างซี มุ่งกำจัดร่างของเหยื่อ โดยการฆ่าคนในเวลาไม่กี่นาทีหรือไม่กี่ชั่วโมง แต่ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงถูกประทุษร้าย บังคับให้เลิกเชื่อใน “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” อีกทั้งการทรมานยังยาวนานหลายวัน หลายเดือน หรือหลายปี คาดกันว่ามีผู้ฝึกฝ่าหลุนกงเสียชีวิตจากการทรมานกว่า 1 หมื่นคนแล้ว

ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่ถูกทรมานด้วยวิธีการต่างๆและหนีรอดมาจากรัฐมาได้ บันทึกถึงวิธีการทรมานนักร้อยวิธี ที่จะกล่าวต่อไปนั้นเป็นเพียงแค่ว่าอย่าง

การทุบตีอย่างทารุณเป็นวิธีที่ใช้บ่อยที่สุด นอกจากตำรวจและผู้คุมคุกจะลงมือตีผู้ฝึกเองแล้ว พวกเขายังยุยงให้นักโทษอื่นให้ร่วมทุบตีผู้ฝึกด้วย ผู้ฝึกหลายคนหูหนวกจากการทุบตี ใบหูถูกตีจนหลุด ลูกตาแตก ฟันหัก และกระดูก กระดูกสันหลัง ซี่โครง ไหล่ปลาร้า สะโพก แขน และขาหัก ขาและแขนต้องถูกตัดทิ้งเพราะความบอบช้ำจากการทุบตี นักทฤษฎีกรรมบางหยาบเข้ามาจนถึงขนาดจิกและบีบอวัยวะผู้ฝึกชาย และเตะอวัยวะเพศผู้ฝึกหญิง ถ้าผู้ฝึกไม่ยอมจำนน การทรมานอาจไปจนถึงถูกตีจนหนึ่งหลุดและเนื้อแตก ร่างกายของผู้ฝึกนั้นถูกทำให้พิการอย่างสิ้นเชิงด้วยการทรมานและอาบไปด้วยเลือด กระนั้นยามก็ยังจะเหน้าเกลื่อราดตัวพวกเขา และยังคงใช้กระบองไฟฟ้าช็อตพวกเขาอยู่นั่นเอง กลิ่นเลือด หนองใหม่และเสียงกรีดร้องด้วยความทรมานนั้นน่าสังเวชยิ่งนัก ในขณะที่เดียวกันผู้ทำการทรมานก็ยังใช้ถุงพลาสติกคลุมศีรษะของผู้ฝึกพยายามที่จะทำให้พวกเขายอมจำนนด้วยความกลัวที่จะหายใจไม่ออก

การช็อตด้วยไฟฟ้าเป็นอีกวิธีที่ใช้กันบ่อยในค่ายกักกันแรงงานเพื่อทรมานผู้ฝึกฝ่าหลุนกง ตำรวจจะใช้กระบองไฟฟ้าช็อตตามเนื้อเยื่ออ่อนส่วนต่างๆของร่างกายผู้ฝึก รวมถึงที่ปาก กระหม่อมศีรษะ หน้าอก อวัยวะเพศ สะโพก ขาอ่อน ฝ่าเท้า เต้านมของผู้ฝึกหญิงและอวัยวะเพศของผู้ฝึกชาย ตำรวจบางคนใช้กระบองไฟฟ้าหลายอันช็อตผู้ฝึกในเวลาเดียวกันจนกระทั่งได้กลิ่นไหม้ของเนื้อและส่วนที่ได้รับบาดเจ็บเกิดรอยแผลลึกลับเป็นสีม่วงดำ บางครั้งก็ช็อตศีรษะและรูดทวารหนักพร้อมๆกัน ตำรวจใช้กระบองไฟฟ้าครวระ 10 อันหรือมากกว่านั้น ทุบตีผู้ฝึกพร้อมๆกันเป็นเวลานาน กระบองไฟฟ้าแต่ละอันมีกระแสไฟฟ้าวาว 1 หมื่นโวลต์ เมื่อมันทำงานจะเห็นเป็นแสงสีฟ้าและมีเสียงแบบไฟฟ้าสถิต เมื่อกระแสไฟฟ้าผ่านเข้าไปในร่างกาย จะรู้สึกเหมือนถูกไฟเผาหรือถูกงูกัด เมื่อถูกช็อตแต่ละครั้งก็จะเจ็บปวดเหลือประมาณ ผิวหนังของเหยื่อจะแดงแล้วแตกออก ใหม้ แผลจะกลายเป็นหนองระบม และยังมีกระบองที่มีกระแสไฟฟ้าแรงขึ้นไปอีก ซึ่งทำให้เหยื่อรู้สึกเหมือนถูกตีที่ศีรษะด้วยค้อนเลยทีเดียว

ตำรวจยังใช้บูหรี่เผาผู้ฝึก ที่มีมือ หน้า ฝ่าเท้า หน้าอก หลัง หัวนม และอื่นๆ พวกเขาใช้ไฟแช็คเผาผู้ฝึกที่มีมือและอวัยวะเพศ แ่งเหล็กพิเศษถูกเผาในเตาไฟฟ้าจนแดง แล้วนำมาเผาขาของผู้ฝึก ตำรวจยังใช้ถ่านแดงๆเผา

ใบหน้า ผู้ฝึกที่ถูกทรมานอย่างแสนสาหัส แต่งยังไม่ตายสนิท ยังมีลมหายใจและชีพจรอยู่เล็กน้อย ก็จะถูกตำรวจเผาให้ตายทั้งเป็น ตำรวจก็จะอ้างว่าการตายนี้เกิดจากการเผาตัวตาย

ตำรวจตีผู้ฝึกหญิงที่เต้านมและอวัยวะเพศ ข่มขืนและร่วมกันข่มขืนผู้ฝึกหญิง นอกจากนั้นตำรวจยังเปลื้องผ้าพวกเขาแล้วผลักเข้าไปในห้องขังนักโทษชายซึ่งพวกหล่อนก็ถูกข่มขืนหมู่นั้นนั่นเอง มีการใช้กระบอกไฟฟ้าช็อตเต้านมและอวัยวะเพศ ใช้ไฟแช็คคลนหัวนมและสอดปลายกระบอกไฟฟ้าเข้าไปในช่องคลอดแล้วช็อต พวกเขาผูกแปรงสีฟัน 4 ตั้วเข้าด้วยกัน ใส่เข้าไปในช่องคลอดแล้วถูและบิดไปมา พวกเขาใช้ตะขอเหล็กเกี่ยวของลับผู้หญิง ผู้ฝึกผู้หญิงถูกเอามือผูกไปหลังและเอาหัวนมเกี่ยวเข้ากับตาขอซึ่งต่อเข้ากับเส้นลวดที่มีกระแสไฟฟ้าไหลเวียนอยู่

พวกเขาบังคับให้ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงใส่“เสื่อรัด”²⁰ โดยผูกแขนและมือไขว้ไว้ข้างหลัง แล้วดึงแขนทั้งสองขึ้นไปข้ามหัวไหล่ไปตรึงไว้ที่หน้าอก แล้วผูกขาทั้งสองและแขวนห้อยไว้นอกหน้าต่าง โดยมีผ้ายัดปากและใส่หูฟังให้ฟังข้อความดำประณามฝ่าหลุนกงโดยไม่หยุด ตามคำให้การของพยานผู้เห็นเหตุการณ์ ผู้ที่ถูกทรมานด้วยกรรมวิธีนี้แขนจะหัก เส้นเอ็นฉีก หัวไหล่ข้อมือ และข้อศอกหลุดอย่างรวดเร็ว ผู้ที่ถูกทรมานแบบนี้เป็นเวลานานกระดูกสันหลังจะหักและเสียชีวิตอย่างเจ็บปวดทรมานที่สุด

ผู้ฝึกยังถูกโยนเข้าไปในคุกใต้ดินที่มีแต่อุจจาระเกลื่อนกลาดไปหมด พวกเขาทำการตอกไม้ไผ่เข้าไปในซอกเล็บของผู้ฝึกและบังคับให้อยู่แต่ในห้องที่อับชื้นที่มีเชื้อราสีเขียว เหลือง แดง ขาวและอื่นๆ ขึ้นอยู่ตามเพดานผนัง และพื้นห้อง ซึ่งทำให้แผลเน่าเป็นหนอง และยังมีการใช้สุนัข ภู และแมงป่องกัดผู้ฝึก และฉีดยาทำลายระบบประสาท นี่เป็นเพียงตัวอย่างบางตัวอย่างของการทรมานผู้ฝึกในค่ายกักกันแรงงาน

III. การต่อสู้อย่างป่าเถื่อนในพรรค

เนื่องจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รวบรวมสมาชิกให้เป็นหนึ่งบนพื้นฐานของธรรมชาติพรรค ไม่ใช่จริยธรรมหรือความยุติธรรม คำถามสำคัญจึงเป็นเรื่องความภักดีของสมาชิก โดยเฉพาะสมาชิกระดับสูง ต่อผู้นำสูงสุดของพรรค พรรคจึงจำเป็นต้องสร้างบรรยากาศที่น่าสะพรึงกลัวด้วยการฆ่าสมาชิกของตนเอง ให้ผู้ที่อยู่รอดได้เห็นว่ามีผู้นำเผด็จการสูงสุดต้องการให้ใครตาย คนนั้นก็ตายไปอย่างเอินจอนาง

การต่อสู้ภายในของพรรคคอมมิวนิสต์เป็นที่รู้จักกันดี สมาชิกทั้งหมดของคณะกรรมการการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์รัสเซีย ใน 2 สมัยแรก นอกจากเลนินที่ตายไปก่อน และสตาลิน ที่เหลือทั้งหมดถูกฆ่าหรือไม่ก็ฆ่าตัวตาย 3 ใน 5 ส่วนของเหล่านายพลถูกสังหาร และ 3 ใน 5 ส่วนของเหล่าผู้บัญชาการใหญ่ก็ถูกสังหาร ผู้บัญชาการระดับรองลงมาทั้งหมด 10 คนก็ถูกสังหาร ผู้บัญชาการเหล่าทัพ 57นายจาก 85นายล้วนถูกสังหาร เช่นเดียวกับผู้บัญชาการกรม 110 นาย ใน 195 นายก็ถูกสังหาร

พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักสนับสนุน “การต่อสู้อย่างโหดร้ายและการโจมตีอย่างไร้ความปราณี” กลยุทธ์นี้ไม่เพียงพุ่งเป้าไปยังคนนอกพรรค ดังเช่น ระยะเวลาแรกของการปฏิวัติในจังหวัดเจียงซี พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้สังหารคนมากมายในกลุ่มต่อต้านบอลเชวิค²¹ เหลือเพียงไม่กี่คนที่ต่อสู้ในสงคราม ครั้งถัดมาในเมืองเอียนอาน พรรคจัดรณรงค์การปรับแก้แนวทาง ต่อมา หลังจากมันเริ่มการสถาปนาอำนาจทางการเมือง มันได้กำจัด เกา กัง, เหยา ซูชี่,²² หู เฟิง และเฟิง เต่อหวาย เมื่อถึงในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม สมาชิกอาวุโสเกือบทั้งหมดในพรรคถูกกำจัดไปหมด ไม่มีอดีตเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนคนใดมีจุดจบที่ดีเลย

อดีตประธานาธิบดี หลิว เส้าฉี ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นบุคคลสำคัญอันดับ 2 ของชาติ ได้ตายอย่างอเน็จอนาจ ในวันเกิดครบรอบ 70 ปีของเขา เหมา เจ๋อตง กับ โจว เอ็นไหล²³ บอก หวัง ตงซิง (หัวหน้าองค์กรรักษาของเหมา) ให้นำวิทยุไปมอบเป็นของขวัญวันเกิดแก่ หลิว เส้าฉี เพื่อให้เขาได้ฟังรายงานการประชุมเต็มคณะครั้งที่ 8 ของ คณะกรรมการกลาง ชุดที่ 12 ซึ่งบอกว่า “ให้ขับไล่คนทรยศ สายลับ และคนที่ทิ้งเพื่อน คือ หลิว เส้าฉี ออกไป จากพรรคตลอดกาล และให้ทำการเปิดโปง พร้อมกับวิพากษ์วิจารณ์ หลิว เส้าฉี และผู้คบคิดก่ออาชญากรรม ทรยศและเป็นกบฏต่อไป”

หลิว เส้าฉี ถูกกระทบกระเทือนทางจิตใจอย่างหนักและอาการป่วยของเขาก็ทรุดลงอย่างรวดเร็ว เพราะเขา ถูกตรึงไว้บนเตียงเป็นเวลานาน และเคลื่อนไหวไม่ได้ ทั้งคอ หลัง สะโพก และสันเท้าของเขาเจ็บปวดเพราะ กลายเป็นหนองเนื่องจากการนอนกดทับ เมื่อเขารู้สึกปวดมาก เขาจะบีบกำเสื้อผ้า สิ่งของ หรือมือของคนอื่นไว้ และไม่ยอมให้จากไป ดังนั้น จึงมีคนใส่ขวดพลาสติกแข็งไว้ในมือทั้งสองของเขาแทน เมื่อเขาตาย ขวดพลาสติก ทั้งสองบุบกลายเป็นรูปนาฬิกาทรายจากการบีบของเขา

ในเดือน ตุลาคม ปี 1969 ร่างกายของ หลิว เส้าฉี เริ่มเน่าเปื่อยไปทั่ว และส่วนติดเชื่อเป็นหนองส่งกลิ่นเหม็นเน่ารุนแรง เขาผ่าฝอยมรากับรางรถไฟและจวนจะตาย แต่ผู้คุมพิเศษจากศูนย์กลางพรรคก็ยังไม่ยอมให้ เขาอาบน้ำหรือพลิกตัวเขาเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่กลับฉีกเสื้อผ้าของเขาออก ห่อเขาด้วยผ้าห่ม ส่งเขาจากปักกิ่ง ไปไคฟงทางเครื่องบิน แล้วขังเขาไว้ในชั้นใต้ดินของบ้านก้ออริ้ว เมื่อไข้ขึ้นสูง พวกเขาไม่เพียงไม่ให้อาหารแก่เขา แต่ ยังส่งหมอกที่จะรักษากลับไป เมื่อ หลิว เส้าฉี ตาย ร่างของเขาเน่าเปื่อยอย่างที่สุด และมีผอมกระเซอะกระเซิง ยาว 2 ฟุต อีกสองวันต่อมา ในเวลาเที่ยงคืน เขาถูกเผาในฐานะผู้ป่วยติดเชื่อโรคติดต่อ เตียง หมอน และสิ่ง อื่นๆที่เหลือถูกเผาทั้งหมด บนใบมรณะบัตรของเขา เขียนไว้ว่า “หลิว เว่ยหวาง อาชีพ ว่างงาน สาเหตุการตาย เป็นโรค พรรคคอมมิวนิสต์จีนทรمانประธานาธิบดีของชาติจนตายเยี่ยงนี้ โดยไม่มีแม้คำอธิบายที่ชัดเจน

IV. การส่งออกการปฏิวัติ เช่นมาชีวิตในโพ้นทะเล

นอกเหนือจากการฆ่าชาวจีนในประเทศและคนในพรรค ด้วยความยินดีด้วยวิธีสารพัดแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังมีส่วนในการฆ่าคนชาติอื่น รวมทั้งชาวจีนโพ้นทะเล ด้วยการ “ส่งออกการปฏิวัติ” กรณีเขมรแดงเป็นตัวอย่างเด่นชัด

พอล พต ปกครองกัมพูชาเพียง 4 ปี แต่ชาวกัมพูชากว่า 2 ล้านคน รวมทั้งชาวจีนกว่า 2 แสนคน ได้ถูกฆ่าตายในประเทศเล็กๆนี้ที่มีประชากรเพียง 8 ล้านคน ในระหว่างปี 1975-1978

อาชญากรรมของเขมรแดงนั้นนับไม่ถ้วน แต่เราจะไม่กล่าวถึงในที่นี้ แต่จะพูดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน

พอล พต นั้นบุชา เหมา เจ๋อตง มาก เริ่มต้นจากปี 1965 เขาไปเยี่ยมประเทศจีน 4 ครั้ง เพื่อรับฟังหมาสั่งสอนเป็นการส่วนตัว เดือนพฤศจิกายนปี 1965 พอล พต อาศัยอยู่ในจีนนาน 3 เดือน เงิน ป้อด้า และ จาง ชุนเจี๋ย ร่วมอภิปรายทฤษฎีกับเขา ได้แก่เรื่อง “อำนาจรัฐได้มาจากปากกระบอกปืน” “การต่อสู้ทางชนชั้น” “เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ” เป็นต้น ต่อมาสิ่งเหล่านี้กลายเป็นพื้นฐานในการปกครองกัมพูชาของเขา หลังจากกลับสู่กัมพูชา พอล พต ได้เปลี่ยนชื่อพรรคของเขาเป็น พรรคคอมมิวนิสต์กัมพูชา และก่อตั้งฐานที่มั่นปฏิวัติตามแบบการปฏิวัติแบบชนบทล้อมเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ปี 1968 พรรคคอมมิวนิสต์กัมพูชาได้จัดตั้งกองทัพขึ้นอย่างเป็นทางการ ในปลายปี 1969 มีกำลังคนเพียง 3 พันคน แต่ในปี 1975 ก่อนการโจมตีและครอบครองกรุงพนมเปญ มันมีกำลังรบติดอาวุธอย่างดีประมาณ 8 หมื่นคน ทั้งหมดนี้ก็เนื่องมาจากการสนับสนุนของพรรคคอมมิวนิสต์จีนอย่างแน่นนอน หนังสือเรื่อง “สนับสนุนเวียดนามและต่อสู้กับอเมริกาของ” หวัง เซียนเกิน²⁴ กล่าวว่า ในปี 1970 จีนให้อาวุธแก่ทหารของพล พต 3 หมื่นคน เดือนเมษายน 1975 พล พต ก็ยึดพนมเปญได้ จากนั้น 2 เดือนเขาก็ไปเยือนปักกิ่งและรับคำแนะนำอีก จึงเป็นที่แน่ชัดว่าถ้าการเช่นฆ่าคนของเขมรแดงไม่ได้รับการหนุนหลัง ทั้งทางทฤษฎีและวัตถุ จากพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันย่อมไม่อาจเกิดขึ้นได้

ตัวอย่างเช่น หลังจากลูกชาย 2 คนของเจ้าสีหนุถูกสังหารโดยพรรคคอมมิวนิสต์กัมพูชา เจ้าสีหนุก็ถูกพรรคคอมมิวนิสต์กัมพูชาส่งไปปักกิ่ง ตามคำสั่งของ โจว เอินไหล เป็นที่รู้กันดีว่า เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์กัมพูชาฆ่าประชาชน “มันไม่เว้นแม้แต่เด็กในครรภ์” เพื่อป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต แต่ด้วยการเรียกร้องขอยกเว้นจาก โจว เอินไหล ในเรื่องของเจ้าสีหนุ พล พต จึงเชื่อฟังอย่างว่างาย

โจว เอินไหล ช่วยเจ้าสีหนุด้วยการเอ่ยปากเพียงคำเดียว แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับไม่คัดค้านการฆ่าชาวจีน 2 แสนกว่าคนโดยพรรคคอมมิวนิสต์กัมพูชา ในเวลานั้น ชาวจีนในกัมพูชาได้ไปที่สถานทูตจีนเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่ไม่ได้รับความสนใจแต่อย่างใด

ในเดือนพฤษภาคม 1998 เมื่อมีการฆ่าและข่มขืนคนเชื้อสายจีนระบอบอย่างกว้างขวางในอินโดนีเซีย พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ไม่เอ่ยปากสักคำ หรือเสนอการช่วยเหลือใดๆ ทว่ากลับปิดข่าวในประเทศจีน ดูเหมือนรัฐบาลจีนจะไม่ใส่ใจชะตากรรมของชาวจีนโพ้นทะเลเหล่านั้น ไม่มีแม้แต่การช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมด้วยซ้ำไป

V. การทำลายครอบครัว

เราไม่มีทางจะนับจำนวนผู้ที่ถูกสังหารจากการรณรงค์ทางการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เลย ในหมู่ประชาชนก็ไม่มีทางที่จะทำการสำรวจทางสถิติได้ เพราะการปิดกั้นข่าวสารและอุปสรรคในระหว่างพื้นที่ เชื้อชาติและภาษาท้องถิ่นที่ต่างกัน รัฐบาลของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะไม่มีวันสำรวจเรื่องนี้ เพราะนั่นคือการขุดหลุมศพให้ตัวเอง พรรคคอมมิวนิสต์จีนชอบที่จะละเว้นรายละเอียดในเวลาที่เขาเขียนประวัติศาสตร์ตนเอง

จำนวนครอบครัวที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายไปจึงยากที่จะรู้ได้ ในบางกรณีคนหนึ่งตายและครอบครัวแตกสลาย ในบางกรณีทั้งครอบครัวตายหมด หรือแม้ไม่มีใครตาย คนจำนวนมากก็ยังถูกบังคับให้หย่าร้าง พ่อกับลูกชาย แม่กับลูกสาว ถูกบังคับให้ตัดขาดจากกัน บางคนพิการ บางคนเสียสติ บางคนตายไปก่อนวัยอันควร เพราะความเจ็บป่วยร้ายแรงจากการถูกทรมาน บันทึกโศกนาฏกรรมของครอบครัวเหล่านี้ไม่มีความสมบูรณ์อย่างยิ่ง

สำนักข่าวโยมิอูริของญี่ปุ่น เคยรายงานไว้ว่ากว่าครึ่งของชาวจีนเคยถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนปราบปราม ซึ่งหากเป็นจริง จำนวนครอบครัวที่ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายอาจมีถึง 100 ล้านครอบครัว

จาง จื่อซิน²⁵ กลายเป็นชื่อที่รู้จักอย่างกว้างขวางเนื่องจากรายงานเรื่องราวของเธอที่มีอยู่จำนวนมากมาย คนจำนวนมากรู้ว่าเธอถูกทรมานทางร่างกาย ถูกข่มขืน และทรมานทางจิตใจ สุดท้ายกลายเป็นบ้าและถูกยิงเสียชีวิตหลังจากถูกตัดสิน แต่คนจำนวนมากอาจไม่รู้อย่างยังมีเรื่องที่โหดร้ายอีกเรื่องหนึ่งที่อยู่เบื้องหลังโศกนาฏกรรมนี้ คือแม้แต่สมาชิกครอบครัวของเธอก็ยังต้องเข้าร่วม“การศึกษาสำหรับครอบครัวของผู้ที่ถูกกักขังจนตาย”

หลิน หลิน ลูกสาวของ จาง จื่อชิน เล่าว่าตอนต้นฤดูใบไม้ผลิปี 1975:

คน ๆ หนึ่งจากศาลเมืองเสิ่นหยางมาหาฉันและพูดดัง ๆ ว่า “แม่ของคุณเป็นพวกต่อต้านการปฏิวัติที่ตายยากจริง ๆ หล่อนปฏิเสธที่จะรับการปฏิรูปและเป็นพวกดีอีร์ที่แก้ไขไม่ได้แล้ว หล่อนต่อต้าน ประธานเหมาผู้นำผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ต่อต้านความคิดของเหมา เจ๋อตงผู้คงกระพัน รวมทั้งยังต่อต้านทิศทางการปฏิวัติพวกชนชั้นกรรมาชีพของประธานเหมา เพราะอาชญากรรมซ้ำซ้อนเช่นนี้ รัฐบาลจึงพิจารณาเพิ่มโทษหล่อน ถ้าหล่อนถูกประหาร คุณจะคิดอย่างไร” ฉันตกใจมากและไม่รู้จะตอบอย่างไร ใจฉันแหลกสลาย แต่ฉันพยายามสงบใจและกลั้นน้ำตา พ่อบอกฉันว่าเราไม่ควรร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น หากไม่แล้วก็ไม่มีความหวังที่เราจะประกาศตัดความสัมพันธ์จากแม่ได้ พ่อตอบแทนฉันว่า “ถ้าเป็นเช่นนั้น รัฐบาลมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้ตามที่เห็นว่าสมควรต้องทำ”

คน ๆ นั้นถามอีกว่า “คุณจะไปเก็บร่างของหล่อนไหมเมื่อหล่อนถูกประหารแล้ว จะเก็บของ ๆ หล่อนที่อยู่ในคุกไหม” ฉันก้มหน้า ไม่พูดอะไร พ่อตอบแทนฉันอีกครั้งหนึ่งว่า “เราไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น” พ่อกุมมือฉันและน้องชาย แล้วเราก็เดินออกไปจากโรงเตี๊ยม เราเดินฝ่าหิมะที่หนา กลับบ้านอย่างทุลักทุเล เราไม่ได้ทำอาหารทาน พ่อฉีกขนมปังข้าวโพดอันเดียวที่มีอยู่ในบ้านให้ฉันกับฉันทาน ท่านบอกว่า “รีบกินแล้วเข้านอนเร็ว ๆ” ฉันนอนบนเตียงดินอย่างเงิบ ๆ ส่วนพ่อนั่งบนม้านั่งและจ้องมองไฟอย่างงงงวย หลังจากนั้นครู่หนึ่ง ท่านก็มองมาที่เตียงและคิดว่าเราหลับกันแล้ว ท่านลุกขึ้น ค่อย ๆ เปิดหีบเสื้อผ้าที่เรานำมาจากบ้านเก่าในเมืองเสิ่นหยาง และหยิบภาพถ่ายของแม่ออกมา ท่านจ้องมองภาพโดยไม่อาจกลั้นน้ำตาไว้ได้

ฉันลุกขึ้นจากเตียง ฟังศีรษะกับแขนของพ่อ และเริ่มร้องไห้เสียงดัง พ่อปลอบฉันและพูดว่า “อย่าทำอย่างนั้น เราจะให้เพื่อนบ้านได้ยินเสียงร้องไห้ไม่ได้” น้องชายฉันตื่นขึ้นเมื่อได้ยินฉันร้องไห้ พ่อโอบกอดเราทั้งสองแนบแน่นไว้ในวงแขน คินนี้เราไม่รู้ว่าเราเสียน้ำตาไปมากเท่าไร แต่เราไม่สามารถร้องไห้ได้อย่างอิสระ²⁶

อาจารย์ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งเคยมีครอบครัวที่มีความสุข แต่ต้องพบกับความหายนะเมื่อมีการรณรงค์แก้ไขพวกเอียงขวา ในช่วงของการเคลื่อนไหวต่อต้านฝ่ายขวา ภรรยาของอาจารย์คนนั้นในอดีตเคยรักกับชายคนหนึ่งที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกฝ่ายขวา ซึ่งต่อมาคู่รักคนนั้นถูกส่งไปชนบทและได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส เพราะหล่อนเป็นเด็กสาวหล่อนจึงไม่อาจทนได้ หล่อนจึงทิ้งคนรักของหล่อนและแต่งงานกับอาจารย์คนนี้แทน เมื่อคนรักเก่ากลับมา เธอก็กลายเป็นแม่ของลูกหลายคนและไม่มีทางที่จะชดใช้การทรยศของหล่อนในครั้งนั้น หล่อนยืนยันขอหย่าจากสามีเพื่อไถ่บาปตามความรู้สึกผิดของเธอ ในเวลานั้นสามีของเธออายุ 50 กว่าแล้ว เธอไม่สามารถยอมรับการเปลี่ยนแปลงแบบฉับพลันนี้ได้จึงเสียสติไป เขาฉีกเสื้อผ้าตนเองออกหมดแล้ววิ่งออกไปเพื่อเที่ยวหาสถานที่ใหม่ในการเริ่มต้นชีวิตใหม่ สุดท้ายภรรยาของเขาก็ทิ้งเขาและลูก ๆ ประกาศิตให้แยกจากกันของพรรคนั้นเป็นปัญหาที่ไม่อาจแก้ไขได้และเป็นโรคของสังคมที่ไม่อาจเยียวยาได้ ที่เพียงแต่แทนที่การพราดจากกันด้วยการพราดจากกัน

ครอบครัวเป็นหน่วยพื้นฐานของสังคมจีน และเป็นด่านสุดท้ายของวัฒนธรรมจีนดั้งเดิมที่ต้านทานวัฒนธรรมพรรค นี่จึงเป็นสาเหตุว่าทำไมการทำลายครอบครัวจึงโหดร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์การเช่นฆ่าของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

เพราะพรรคคอมมิวนิสต์จีนผูกขาดทรัพยากรของสังคมไว้ทั้งหมด เมื่อใครก็ตามถูกจัดเป็นฝ่ายตรงข้ามกับการเผด็จการ เขาหรือเธอจะเผชิญกับวิกฤตของชีวิต จะถูกสังคมตำหนิและหยามเหยียดอย่างไร้ศักดิ์ศรี เพราะพวกเขาถูกปฏิบัติด้วยความอยุติธรรม ครอบครัวจึงเป็นที่หลบภัยแห่งสุดท้ายซึ่งจะปกป้องประโลมประชาชน แต่นโยบายของการพิพัตน์(กับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ)ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะกีดกันสมาชิกครอบครัวไม่ให้ปกป้องประโลมซึ่งกันและกัน มิฉะนั้น พวกเขาจะเสี่ยงกับการถูกระบุว่าเป็นฝ่ายตรงข้ามกับเผด็จการ จาง จื่อซัน เป็นตัวอย่างที่เด่นชัด เธอถูกบีบให้หย่าร้าง สำหรับคนมากมาย การที่สมาชิกครอบครัวถูกประกาศว่าเป็นผู้ทรยศถูกวิพากษ์วิจารณ์ในที่สาธารณะ หรือถูกประณาม การถูกกีดกันจากครอบครัว ก็เหมือนพางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ลายจิตวิญญาณของพวกเขา ทำให้คนหลายคนถึงกับฆ่าตัวตายในที่สุด

VI. รูปแบบและผลที่ตามมาของการเข่นฆ่า

แนวคิดเรื่องการเข่นฆ่าของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักอวดอ้างว่ามันมีความสามารถพิเศษและสร้างสรรค์ในการพัฒนาลัทธิมาร์กซ-เลนิน แต่ที่จริงคือมันพัฒนาความชั่วร้ายอย่างคาดไม่ถึง ในประวัติศาสตร์โลก มันใช้แนวคิดเรื่องความเป็นเอกภาพของสังคมหลอกลวงประชาชนและปัญญาชน ใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการทำลายความเชื่อเพื่อส่งเสริมเรื่องอเทวนิยม มันใช้ลัทธิคอมมิวนิสต์ในการปฏิเสธรวมสิทธิส่วนบุคคล และใช้ทฤษฎีการปฏิวัติด้วยความรุนแรงของเลนินในการปกครองประเทศ ในขณะที่เดียวกันมันก็รวบรวมและส่งเสริมด้านที่ชั่วร้ายที่สุดของวัฒนธรรมจีนที่บิดเบือนไปจากวัฒนธรรมกระแสหลักของจีน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนคิดค้นทฤษฎีและกรอบของ “การปฏิวัติ” และ “การปฏิวัติอย่างต่อเนื่อง” ภายใต้เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ มันใช้ระบบนี้เปลี่ยนแปลงสังคมและทำให้เผด็จการของพรรคมั่นคง ทฤษฎีของมันมี 2 ส่วนหลัก คือ ฐานทางเศรษฐกิจ และ โครงสร้างส่วนบนภายใต้เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ โดยฐานทางเศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดโครงสร้างส่วนบน ในทางกลับกัน โครงสร้างส่วนบนก็แสดงออกมาจากฐานเศรษฐกิจ เพื่อเสริมความแข็งแรงให้กับโครงสร้างส่วนบน โดยเฉพาะอำนาจของพรรค มันต้องเริ่มการปฏิวัติจากฐานทางเศรษฐกิจอันได้แก่

1) สังหารเจ้าของที่ดินเพื่อเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางการผลิต²⁷ ในเขตชนบท และ 2) สังหารนายทุนเพื่อเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางการผลิตในเมือง

ภายในโครงสร้างส่วนบน การสังหารก็ทำกันซ้ำ ๆ เพื่อรักษาการควบคุมแบบเบ็ดเสร็จของพรรค ทางด้านอุดมการณ์ อันได้แก่

1) แก้ปัญหาทัศนคติทางการเมืองของปัญญาชนที่มีต่อพรรค

ในช่วงเวลาอันยาวนานที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนผลักดันการรณรงค์ทางการเมืองหลายต่อหลายครั้ง เพื่อเปลี่ยนแปลงความคิดของปัญญาชน มีการกล่าวหาลัทธิปัจเจกชนนิยมของชนชั้นกลาง อุดมการณ์ของชนชั้นกลาง ทศนะที่ไม่สนใจทางการเมือง แนวคิดที่ปราศจากชนชั้น เสรีนิยมเป็นต้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายเกียรติของปัญญาชนด้วยการล้างสมองและกำจัดความสำนึกภูมิพิศชอบของพวกเขา พรรคคอมมิวนิสต์จีนเกือบจะกำจัดความคิดอิสระของพวกเขาได้อย่างสมบูรณ์ และคุณสมบัติที่ดีอื่น ๆ ของปัญญาชน รวมทั้งประเพณี

การพูดเพื่อความเป็นธรรมและการอุทิศชีวิตเพื่อเชิดชูความยุติธรรม ประเพณีนี้สอนไว้ว่า “เมื่อร่ำรวยและมีชื่อเสียงก็อย่าลืมตัว เมื่อยากจนและไร้ชื่อเสียงก็อย่าหันเหไปจากเจตนารมณ์ของตน ไม่ยอมถูกบังคับให้สยบต่ออำนาจที่เหนือกว่า”²⁸ “เราควรคิดถึงชาติก่อนและสิ่งสุดท้ายที่จะเรียกร่องคือส่วนแบ่งที่จะหาความสุขให้ตัวเอง”²⁹ “คนธรรมดาทุกคนต้องถือว่าตนเองมีความรับผิดชอบต่อความสำเร็จและล้มเหลวของประเทศ”³⁰ “ในยามตกอับ ควรรักษาความเป็นสุภาพบุรุษที่สมบูรณ์แบบ ไนยามรุ่งโรจน์ เขาควรส่งเสริมความสมบูรณ์ของชาติด้วย”³¹

2) ผลักดันการปฏิวัติวัฒนธรรมและชนเผ่าประชาชนเพื่อบรรลุการนำอย่างสมบูรณ์ทั้งทางวัฒนธรรมและการเมือง

พรรคคอมมิวนิสต์จีนปลุกกระดมมวลชนทั้งในและนอกพรรค เริ่มต้นการสังหารผู้คนจากวงการอักษรศาสตร์ ศิลปะ มหรสพ และการศึกษา พรรคคอมมิวนิสต์จีนพุ่งเป้าโจมตีไปยังผู้ที่มีชื่อเสียงมากมาย เช่น “หมู่บ้านสามครอบครัว”³² หลิว เส้าฉี อู๋ ฮั่น เหล่า เซอ และเจียน ปอจัน ต่อมาจำนวนผู้ที่ถูกสังหารเพิ่มขึ้นใน “กลุ่มเล็กภายในพรรค” เป็น “กลุ่มเล็กในกองทัพ” และในที่สุด การฆ่าก็ขยายวงออกจากภายในพรรคและกองทัพไปจนถึงประชาชนทั่วประเทศ การต่อสู้ด้วยอาวุธนั้นทำลายที่ร่างกายคน ส่วนการโจมตีวัฒนธรรมทำลายที่จิตวิญญาณของคน มันเป็นช่วงของการจลาจลและความรุนแรงที่สุดภายใต้การควบคุมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน จิตมารของคนถูกขยายถึงขีดสุดด้วยความต้องการของพรรคที่จะฟื้นฟูอำนาจของมันในยามวิกฤต ทุกคนสามารถฆ่าคนได้ตามชอบใจในนามของ “การปฏิวัติ” และ “การปกป้องแนวทางปฏิวัติของประธาน เหมา” นี่เป็นการกำจัดธรรมชาติของมนุษย์ทั่วทั้งประเทศอย่างไม่เคยปรากฏที่ไหนมาก่อน

3) พรรคคอมมิวนิสต์จีนยิงนักศึกษาที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 1989 ตอบโต้การเรียกร้องระบบประชาธิปไตยหลังการปฏิวัติวัฒนธรรม

นี่เป็นครั้งแรกที่กองทัพของพรรคคอมมิวนิสต์จีนสังหารพลเรือนในที่สาธารณะ เพื่อปราบปรามการประท้วง การคอร์รัปชัน การฉ้อฉล และการสมรู้ร่วมคิดกันในหมู่เจ้าหน้าที่รัฐกับนักธุรกิจ และเรียกร้องเสรีภาพของสื่อมวลชน การพูดและการชุมนุมชน ในระหว่างการสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมินครั้งนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้สร้างฉากการเผายานพาหนะของกองทัพและสังหารทหารโดยประชาชน เพื่อยุยงให้เกิดความเกลียดชังระหว่างทหารและพลเรือนก่อนลงมือปฏิบัติการสังหารหมู่ของกองทัพ

4) การฆ่าคนที่มีความเชื่อแตกต่างกัน

อาณาจักรแห่งความเชื่อคือเส้นชีวิตของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เพื่อที่จะให้แนวคิดนอกกรีตของมันสามารถหลอกลวงประชาชนได้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงกำจัดทุกศาสนาและระบบความเชื่อต่างๆเมื่อเริ่มการปกครองของมัน เมื่อต้องเผชิญกับความเชื่อทางจิตใจในยุคใหม่คือฝ่าหลุนกง พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ชักมีดนักฆ่าออกมาอีกครั้ง ยุทธศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือจะฉกฉวยประโยชน์จากหลักการของฝ่าหลุนกง คือ “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” และความจริงที่ว่าผู้ฝึกจะไม่โกหก จะไม่ใช้ความรุนแรง และจะไม่สร้างความไม่สงบในสังคม หลังจากได้ประสบการณ์ในการประท้วงประหารฝ่าหลุนกง มันก็พัฒนาตนเองในการกำจัดประชาชนที่มีความเชื่ออื่น ครั้งนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนและ เจียง เจ๋อหมิน ก้าวออกมาข้างหน้า ดำเนินการเอง แทนที่จะใช้ประชาชนกลุ่มอื่น

5) การฆ่าคนเพื่อปกปิดความจริง

สิทธิในการรับรู้ของประชาชนเป็นจุดอ่อนอีกจุดหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์จีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนฆ่าประชาชนเพื่อปิดกั้นข้อมูล ในอดีต “การรับฟังสถานีวิทยุของศัตรู” เป็นความผิดร้ายแรงที่ต้องถูกจำคุก ปัจจุบัน เจียง เจ๋อหมิน สั่งการให้ “ฆ่าอย่างไร้ปราณีในทันที” ต่อผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่แพร่ภาพ เกี่ยวกับความจริงของการประท้วงประท้วงฝ่าหลุนกง สอดแทรกเข้าไปในรายการของสถานีซึ่งเป็นที่วิฆของรัฐ เช่น หลิว ฉินจุน ที่กระทำการดังกล่าว ถูกจับทรมาณจนตาย พรรคคอมมิวนิสต์จีนระดมคนของ หน่วย 610 (หน่วยงานคล้ายกับเกสตาโปของนาซีเยอรมัน หน่วย 610 นี้ถูกตั้งขึ้นเพื่อประท้วงประท้วงฝ่าหลุนกง) ตำรวจ อัยการ ศาล และตำรวจอินเทอร์เน็ต ให้ตรวจตราการกระทำของประชาชนในทุกย่างก้าว

6) การลิดรอนสิทธิของการดำรงชีพของประชาชน เพื่อผลประโยชน์ของ พรรคคอมมิวนิสต์จีนเอง

อันที่จริงทฤษฎีปฏิวัติอย่างต่อเนื่องของพรรคคอมมิวนิสต์จีนหมายถึง มันจะไม่ยอมละทิ้งอำนาจของมัน ปัจจุบันการฉ้อฉลและคอร์รัปชันในพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่าง การนำแบบเผด็จการเบ็ดเสร็จของพรรคกับสิทธิในการดำรงชีพของประชาชน เมื่อประชาชนรวมตัวกันปกป้องสิทธิของพวกเขาตามกฎหมาย พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะกวัดแกว่งมีดนักฆ่าของมันและใช้ความรุนแรงกับพวกที่ถูกเรียกว่า “หัวโจก” ของการเคลื่อนไหวเหล่านี้ มันได้จัดเตรียมกำลังตำรวจติดอาวุธกว่าหนึ่งล้านคนเพื่อการนี้ ทุกวันนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เตรียมสำหรับการฆ่าอย่างเพียบพร้อม ยิ่งกว่าเมื่อตอนสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมินในปี 1989 ซึ่งมันต้องระดมพลจากกองทัพในสนามมาชั่วคราว แต่ขณะที่บังคับประชาชนไปสู่หนทางแห่งความพินาศ มันก็ผลักดันตัวเองไปสู่ทางตันด้วย มันได้ก้าวไปสู่ระยะอันตรายอย่างยิ่ง จนถึงกับ “มองต้นไม้และใบหญ้าที่พัดไหวเป็นศัตรู” ดังคำพังเพยของจีน

เราสามารถมองจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้วว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นปีศาจร้ายโดยธรรมชาติ ไม่ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงเวลาและสถานที่เพื่อรักษาการควบคุมแบบเบ็ดเสร็จของมันไว้ต่อไป มันก็จะไม่มีวันเปลี่ยนประวัติของการเข่นฆ่า มันฆ่าประชาชนในอดีต กำลังฆ่าอยู่ในขณะนี้ และจะยังคงฆ่าต่อไปในอนาคต

รูปแบบการสังหารต่างกันในสภาพการณ์ที่ต่างกัน

ก. นำหน้าด้วยการโฆษณาชวนเชื่อ

พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้วิธีการต่างๆ ในการฆ่าประชาชน ซึ่งขึ้นอยู่กับช่วงเวลา ส่วนใหญ่แล้ว มันจะทำการโฆษณาชวนเชื่อก่อนการฆ่า มันพูดเสมอว่า “มีเพียงการฆ่าที่สามารถระงับความไม่พอใจของประชาชนได้” ราวกับว่า ประชาชนเรียกร้องให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนฆ่า ในความเป็นจริง “ความไม่พอใจของประชาชน” เกิดจากการปลุกปั่นของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ตัวอย่างเช่น ละครเรื่อง “ผู้หญิงผมขาว”³³ ซึ่งบิดเบือนเทพนิยายท้องถิ่น และเรื่องที่ถูกขึ้นเกี่ยวกับเจ้าของที่ดินที่เก็บค่าเช่าและคุกน้ำในละครเรื่อง “หลิว เหวินไฉ” ทั้งสองเรื่องนี้ล้วนใช้เป็นเครื่องมือในการ “สอน” ให้ประชาชนเกลียดชังเจ้าของที่ดิน พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะป้ายสีความเลวให้กับศัตรูของมันเสมอ ดังเช่นกรณีของอดีตประธานาธิบดี หลิว เส้าฉี โดยเฉพาะการจับฉากเรื่องการเผาตัวตายที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน เมื่อเดือนมกราคม 2001 เพื่อปลุกระดมความเกลียดชังฝ่าหลุนกง แล้วทวีการฆ่าแบบล้างเผ่าพันธุ์ต่อฝ่าหลุนกง เป็นสองเท่าตัว พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เพียงไม่เคยเปลี่ยนวิธีการฆ่าประชาชน แต่ยังทำให้มันสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้นด้วย

การใช้เทคโนโลยีสื่อสารสมัยใหม่ ในอดีตมันสามารถหลอกแต่ประชาชนจีนเท่านั้น แต่ปัจจุบันมันสามารถหลอกคนได้ทั่วโลก

ข. ปลุกระดมมวลชนให้ฆ่ากัน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เพียงฆ่าประชาชนด้วยกลไกเผด็จการของมันเท่านั้น แต่ยังปลุกระดมให้ประชาชนฆ่ากันเองด้วย แม้ว่าตอนเริ่มต้นของการรณรงค์ทางการเมืองพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะใช้กฎหมายและกฎระเบียบในการดำเนินการ แต่สุดท้ายมันจะปลุกระดมมวลชนให้เข้าร่วม ไม่มีอะไรจะยับยั้งการฆ่าได้ ตัวอย่างเช่น เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนทำการปฏิรูปที่ดินของมัน คณะกรรมการปฏิรูปที่ดินสามารถจะตัดสินความเป็น-ความตายของเจ้าของที่ดินได้เลยทีเดียว

ค. ทำลายจิตวิญญาณ ก่อนลงมือสังหารร่างกาย

อีกรูปแบบหนึ่งของการฆ่าคือการบดขยี้จิตวิญญาณของมนุษย์ก่อนที่จะลงมือฆ่า ในประวัติศาสตร์จีนนั้น แม้แต่ยุคที่โหดร้ายและป่าเถื่อนที่สุดของราชวงศ์ฉิน(221-207 ปีก่อนคริสตกาล) ก็ยังไม่มีการทำลายจิตวิญญาณของคน พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เคยให้โอกาสคนที่จะตายแบบผู้เสียสละ พวกเขาประกาศนโยบายต่างๆ เช่น “การผ่อนผันสำหรับผู้ที่มีสารภาพและจะลงโทษอย่างรุนแรงกับผู้ที่ขัดขืน” และ “ทางเดียวที่จะรอดได้คือยอมก้มหัวยอมรับความผิดเสีย” พรรคคอมมิวนิสต์จีนบีบบังคับให้ประชาชนเลิกความคิดและความเชื่อของตน ทำให้พวกเขาตายเหมือนสุนัขอย่างไร้ศักดิ์ศรี เพราะการตายอย่างมีศักดิ์ศรีจะเป็นตัวอย่างให้กับคนข้างหลัง ก็มีแต่การทำให้คนตายอย่างไร้เกียรติและอับอายเท่านั้นที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะบรรลุเป้าหมายการ “ให้การศึกษา” แก่ผู้ที่ยกย่องเหยื่อ เหตุผลที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนประหารฝ่ายหลุนกงด้วยความโหดร้ายและรุนแรงอย่างที่สุด ก็คือผู้ฝึกฝายหลุนกงยึดถือความเชื่อของตนยิ่งกว่าชีวิต เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่อาจทำลายศักดิ์ศรีของพวกเขาได้ มันจึงทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้เพื่อทำลายร่างกายของพวกเขา

ง. การฆ่าคน โดยการสร้างพันธมิตรและความบาดหมาง

เมื่อจะฆ่าคน พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะใช้ทั้งไม้อ่อนและไม้แข็ง แก่งเป็นมิตรกับบางคนและเป็นศัตรูกับคนอื่น ๆ พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักจะพยายามทำลาย “ส่วนน้อย” ของประชากรโดยการใช้สัดส่วน 5% “คนส่วนใหญ่” มักจะดี มักเป็นเป้าหมายของการ “ให้การศึกษา” ซึ่งประกอบด้วยความน่ากลัวและความอาทร การให้การศึกษาผ่านความน่ากลัวเพื่อแสดงให้คนเห็นว่าผู้ที่ต่อต้านพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะมีจุดจบที่ไม่ดี ทำให้คนอื่นอยู่ห่างๆจากผู้ที่ถูกพรรคโจมตีไป การให้การศึกษาด้วย “ความอาทร” ทำให้ประชาชนเห็นว่าหากพวกเขาสามารถได้รับความไว้วางใจจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนและยืนอยู่เคียงข้างพรรคคอมมิวนิสต์จีน ไม่เพียงจะมีความปลอดภัย แต่ยังจะได้รับการสนับสนุนหรือได้รับประโยชน์อื่นๆด้วย ครั้งหนึ่ง หลิน เปียว³³ เคยกล่าวไว้ว่า “คนส่วนน้อย(ที่ถูกปราบปราม)ในวันนี้และคนส่วนน้อยของวันพรุ่งนี้ ต่อไปจะมีคนส่วนมากในไม่ช้า” ผู้ที่เรingersกับการอยู่รอดจากการเคลื่อนไหว(ทางการเมือง)ในแต่ละครั้ง มักจะกลายเป็นเหยื่อในครั้งถัดมา

จ. ตัดไฟตั้งแต่ต้นลมและฆ่าอย่างปิดลับแบบนอกกฎหมาย

เมื่อเร็ว ๆ นี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้พัฒนารูปแบบการฆ่าด้วยการตัดปัญหาตั้งแต่เนิ่นๆและสังหารด้วยวิธีการนอกกฎหมาย ตัวอย่างเช่น เมื่อกรรมการประท้วงหยุดงานหรือการประท้วงของชาวนามีมากขึ้นในหลายๆ

แห่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะกำจัดการเคลื่อนไหวด้วยการจับกุม “หัวใจ” และลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเสรีภาพและสิทธิมนุษยชนมีแนวโน้มเป็นที่รู้จักกันมากขึ้นทั่วโลก พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะไม่ตัดสินใจประหารผู้ฝึกฝ่าหลุนกงให้ถึงตาย แต่ด้วยการยุยงส่งเสริมของ เจียง เจ๋อหมิน ว่า “ไม่มีใครต้องรับผิดชอบต่อการตายของผู้ฝึกฝ่าหลุนกง” ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงจึงถูกรับมือจนตายอย่างน่าสยดสยองทั่วประเทศ แม้ว่ารัฐธรรมนูญจีนได้กำหนดสิทธิในการร้องเรียนขอความเป็นธรรมไว้ให้กับประชาชน แต่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ใช้ตำรวจลับหรือว่าจ้างพวกอันธพาลท้องถิ่นให้จับกุมผู้ร้องเรียนและส่งกลับบ้านไป หรือส่งเข้าค่ายกักกันแรงงาน

ฉ. การสังหารคนหนึ่งเพื่อเตือนคนอื่น

การประทุษร้าย จาง จื่อชิน ยวี หลัวเคอะ และ หลิน เจา³⁵ เป็นตัวอย่างในเรื่องนี้

ช. การใช้การปราบปรามเพื่อปกปิดความจริง

ผู้มีชื่อเสียงและได้รับการสนับสนุนจากนานาชาติมักถูกปราบปรามแต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะไม่ฆ่าพวกเขา ทั้งนี้เพื่อเป็นหน้าฉากให้เขาแอบฆ่าคนที่มีชื่อเสียงน้อยกว่า ตัวอย่างเช่น ในระหว่างการรณรงค์ปราบปรามผู้ต่อต้านการปฏิวัติ พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้ฆ่าเจ้าหน้าที่ระดับสูงของพรรคก๊กมินตั๋ง อย่างเช่น นายพล หลง หยุน ฟู จิวอี้ และ ตู ยวีหมิง แต่จะฆ่าพวกเจ้าหน้าที่และทหารระดับต่ำลงมาของพรรคก๊กมินตั๋ง

การสังหารของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงเวลาอันยาวนาน ได้ทำลายจิตวิญญาณของประชาชนจีนปัจจุบันในจีน ผู้คนมีแนวโน้มที่จะเขินขมก เมื่อพวกก่อการร้ายโจมตีอเมริกา เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2001 ชาวจีนจำนวนมากต่างเชียร์การโจมตีครั้งนั้นผ่านหน้ากระดานข้อความบนอินเทอร์เน็ตของจีนแผ่นดินใหญ่ ส่งเสริม “การทำสงครามเบ็ดเสร็จ” ซึ่งทำให้ผู้คนหวาดผวาไปทั่ว

บทสรุป

เนื่องจากการปิดกั้นข้อมูลของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เราจึงไม่มีทางทราบว่ามีคนสักเท่าไรที่เสียชีวิตจากการเคลื่อนไหวปราบปรามในกรณีต่างๆ ในช่วงที่มันยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งอย่างน้อยมีคนเสียชีวิตถึง 60 ล้านคนในการเคลื่อนไหวครั้งก่อนๆ นอกจากนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังสังหารชนกลุ่มน้อยในซินเจียง ทิเบต มองโกเลียส่วนใน ยูนนาน ฯลฯ ข้อมูลในกรณีเหล่านี้ยากจะหาพบ หนังสือพิมพ์ฟวอชิงตันโพสต์ เคยประมาณการว่า มีผู้เสียชีวิตจากการปราบปรามของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ราว 80 ล้านคน³⁶

นอกเหนือจากจำนวนผู้เสียชีวิต เราไม่มีทางทราบว่ามีกี่คนที่พิการ ป่วยทางจิต มีความเคียดแค้น ซึมเศร้า หรือหวาดผวา ต่อการประทุษร้ายที่เคยได้รับ ทุกชีวิตที่ดับดับไปเป็นโศกนาฏกรรมที่ขมขื่น ซึ่งทิ้งความทุกข์ทรมานไว้ให้กับสมาชิกครอบครัวผู้อยู่ข้างหลัง

หนังสือพิมพ์โยมิอูริของญี่ปุ่นเคยรายงาน³⁷ไว้ว่า รัฐบาลกลางของจีนเคยทำการสำรวจความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการปฏิวัติวัฒนธรรม ใน 29 จังหวัดและเขตปกครองที่ขึ้นตรงกับรัฐบาลกลาง ผลสำรวจพบว่ามีคนเกือบ 600 ล้านคนที่ถูกประทุษร้ายหรือถูกใส่ร้ายในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม ซึ่งเท่ากับครึ่งหนึ่งของประชากรจีนเลยที่เดียว

สตาลินเคยกล่าวว่าการตายของคนๆหนึ่งคือโศกนาฏกรรม แต่ความตายของคน 1 ล้านคนเป็นเพียงตัวเลขทางสถิติ เมื่อได้รับรายงานว่าคนจำนวนมากในจังหวัดเสฉวนอดอยากเสียชีวิต หลี่ จิงฉวน อดีต

เลขาธิการพรรคของเสฉวน ได้กล่าวว่า “มีราชวงศ์ไหนบ้างที่ไม่มีคนตาย” ส่วน เหมา เจอตง กล่าวว่า “ความสูญเสียเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในการต่อสู้ มักมีการตายเกิดขึ้นเสมอ” นี่คือนัยต่อชีวิตของคอมมิวนิสต์ซึ่งยึดถือความเชื่อแบบอเทวนิยม นั่นคือสาเหตุการตายของคน 20 ล้านคน จากการปราบปรามของระบอบปกครองstadlin ซึ่งเท่ากับ 10% ของประชากรอดีตสหภาพโซเวียตในเวลานั้น ส่วนพรรคคอมมิวนิสต์จีนสังหารคนไปอย่างน้อย 80 ล้านคน หรือเกือบเท่ากับ 10% ของประชากรจีน(เมื่อสิ้นสุดการปฏิวัติวัฒนธรรม) ฝ่ายเขมรแดงก็สังหารคนไป 2 ล้านคน หรือ 1 ใน 4 ของประชากรกัมพูชาตอนนั้น ด้านเกาหลีเหนือมียอดผู้ที่อดตายกว่า 1 ล้านคน นี่คือนับรวมที่พรรคคอมมิวนิสต์ต่าง ๆ ก่อขึ้นมา

ลัทธิมาร์สเวยประชาชนและใช้เลือดบูชาปีศาจร้าย ตั้งแต่เริ่มต้น พรรคคอมมิวนิสต์สังหารประชาชนอย่างต่อเนื่อง เมื่อมันไม่สามารถสังหารคนนอกพรรค มันก็จะฆ่าคนในพรรคของมันเองเพื่อสะกดเตือน “การต่อสู้ทางชนชั้น” ของมัน “การต่อสู้ระหว่างพรรค” และใช้เหตุผลที่ผิดหลักตรรกวิทยาอื่น ๆ อีก มันยังสังเวยชีวิตเลขาธิการพรรค จอมพล นายพล รัฐมนตรี และเจ้าหน้าที่รัฐอื่น ๆ บนแท่นบูชาของลัทธิมาร์สอีกด้วย

หลายคนคิดว่าควรใช้เวลากับพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการปรับปรุงตนเอง โดยกล่าวว่ามันลดการเข่นฆ่าของมันลงแล้วในขณะนี้ ประการที่หนึ่งการฆ่าคนหนึ่งคนยังคงทำให้คนที่ฆ่าเป็นฆาตกร ยิ่งไปกว่านั้นเพราะการฆ่าเป็นวิธีหนึ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้เพื่อรักษาระบอบปกครองที่น่ากลัวเอาไว้ มันจะเพิ่มหรือลดการฆ่าตามความต้องการของมัน การฆ่าของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นสิ่งที่ไม่อาจคาดเดาได้ เมื่อประชาชนขาดความหวาดกลัว พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะฆ่าให้มากขึ้นเพื่อสร้างความรู้สึกหวาดกลัว เมื่อประชาชนรู้สึกกลัวแล้ว การฆ่าจำนวนน้อยๆจะรักษาความรู้สึกกลัวเอาไว้ได้ และเมื่อประชาชนเอาแต่หวาดกลัวพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เพียงแต่ประกาศว่าจะฆ่าโดยไม่ต้องลงมือฆ่าจริง ก็พอเพียงพอที่จะรักษาความหวาดกลัวไว้ต่อไปได้ หลังจากมีประสบการณ์การเคลื่อนไหวทางการเมืองและการสังหารนับครั้งไม่ถ้วน ประชาชนก็เกิดการตอบสนองแบบฉับพลันต่อความกลัวพรรคคอมมิวนิสต์จีน ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่จำเป็นแม้แต่จะกล่าวถึงการเข่นฆ่าเพียงการโฆษณาชวนเชื่อเรื่องการวิพากษ์มวลชน ก็พอที่จะกระตุ้นความจำที่น่าหวาดกลัวของประชาชนได้แล้ว

พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะปรับระดับความรุนแรงของการสังหารเมื่อความรู้สึกหวาดกลัวของประชาชนมีการเปลี่ยนแปลง ระดับปริมาณของการสังหารจึงไม่ใช่เป้าหมายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน กฎุญแจสำคัญคือการสังหารอย่างต่อเนื่องเพื่อรักษาอำนาจ พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เคยปราณีหรือวางมิตินักฆ่าลง ตรงกันข้ามประชาชนกลับเชื่อมากยิ่งขึ้น ทันททีที่ประชาชนลุกขึ้นเรียกร้องอะไรที่มากกว่าความอดทนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันจะไม่ลังเลที่จะสังหารทันที

ด้วยความต้องการที่จะรักษาระดับความหวาดกลัว การฆ่าแบบสุ่มจะบรรลุเป้าหมายที่ต้องการด้วยผลสูงที่สุด ในการฆ่าอย่างขนานใหญ่ในอดีต ชื่อเสียง อาชญากรรม และมาตรฐานการลงโทษของเป้าหมายจะถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งใจเก็บไว้ให้คลุมเครือ ผู้คนมักจะลดบทบาทตนเองให้อยู่ในระดับที่ตนเองคิดว่าปลอดภัยเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ตกเป็นเป้าของการฆ่า ระดับที่ปลอดภัยของแต่ละคนนี่มักจะเข้มงวดมากกว่าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องการเสียอีก ดังนั้นในการเคลื่อนไหวแต่ละครั้งนั้น ผู้คนมักจะทำตัวซ้วยจัดมากกว่าฝ่ายขวา ดังนั้นการรณรงค์เคลื่อนไหวมักจะขยายตัวเกินระดับที่วางไว้ เพราะผู้คนในระดับต่างๆจะบังคับตนเองให้มากเพื่อให้มั่นใจในความปลอดภัยของตน ระดับยิ่งต่ำลงเท่าใด ขบวนการเคลื่อนไหวก็จะโหดเหี้ยมมากขึ้นเพียงนั้น สังคมที่ยินยอมอาสาเพิ่มความหวาดกลัวในวงกว้างขวางนั้นก็เกิดจากการฆ่าแบบสุ่มของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ในประวัติศาสตร์การฆ่าอันยาวนาน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้แปลงร่างตนเองไปเป็นฆาตกรฆ่าต่อเนื่องผู้ไร้ศีลธรรม การฆ่าตอบสนองค้นหาเพื่อแสวงหาอำนาจสูงสุดจอมปลอมในการตัดสินความเป็น-ความตายของ

ผู้คน การฆ่าช่วยลดความกลัวในกันบ้างจิตใจของมัน การฆ่าได้ยับยั้งความวุ่นวายในสังคมและความไม่พอใจที่เกิดขึ้นจากการฆ่าครั้งก่อนๆ ทุกวันนี้เห็นเลือดที่ทับถมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนทำให้ทางแก้ไขด้วยความเมตตาถูกรูณาเป็นไปไม่ได้เลย มันได้แต่อาศัยแรงกดดันและอำนาจเผด็จการที่จะรักษาตัวเองจนนาทีสุดท้าย แม้ว่าบางครั้งมันจะปลอมตัวโดยการแก้ไขชดเชยให้กับเหยื่อที่ถูกฆาตกรรม ความกระหายเลือดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เคยเปลี่ยนไปเลย โอกาสที่มันจะเปลี่ยนแปลงในอนาคตก็ยังไม่น่าจะเป็นไปได้เข้าไปใหญ่